Detectivul săptămânal

publică, în fiecare număr aventurile celor mai celebri detectivi, redate într'o formă c a p t i v a n t ă

PRIMELE NUMERE SUNT I N T I T U L A T E:

1. Fantoma hotelului
2. Misterul rapidului 115
3. Testamentul căpitanului Garre
4. Spectrul răzbunător
5. C u r s a m o r ț i i
6. Enigma capului tăiat

N U M A I L E I 5

Prezentatorul acestui cupon obține orice număr, dela 1—15, din

FEMEI CELEBRE

plătind numai Lei 7.

în loc de Lei 10

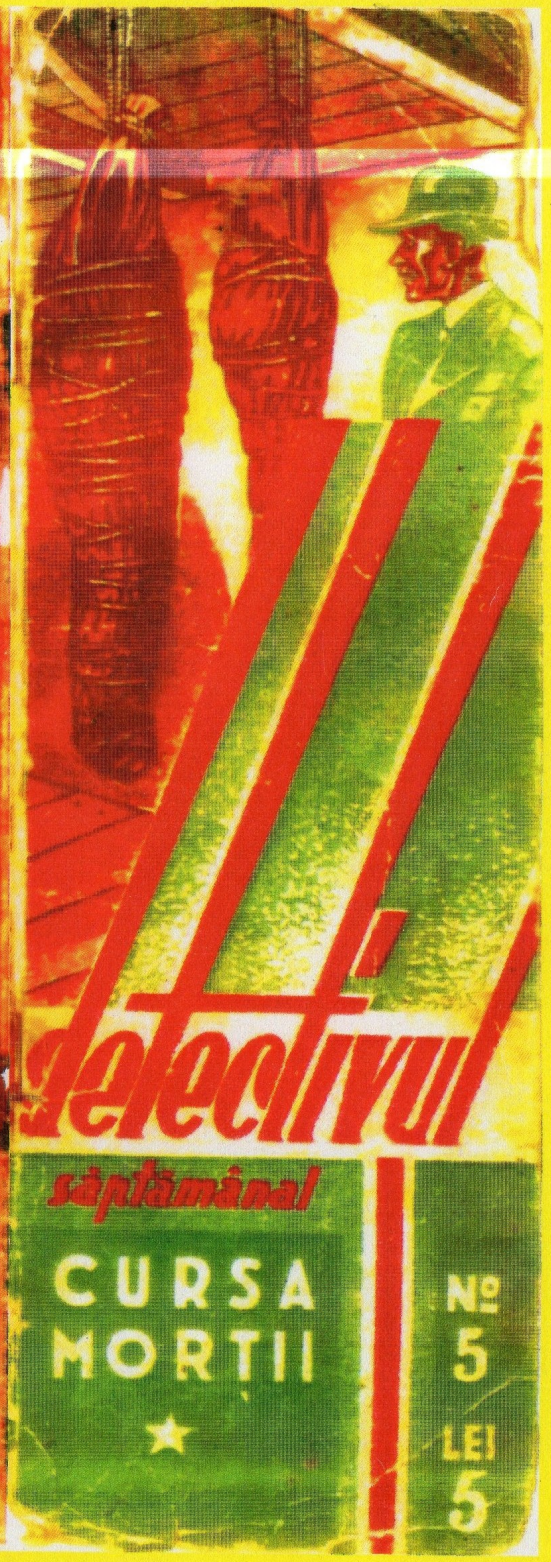

Colecţia „Detectivul”
Nr. 5

Pitt Strong

CURSA MORŢII

V.1.0

Editor I. G. HERTZ
3 Ianuarie 1935

CURSA MORŢII

De PITT STRONG

CAP. 1
Doctorul Pons cere ajutor

A trecut mai bine de un an de când cu aventura aşa numitului „maistru tipograf”, şi dacă m-am hotărât abia acum s-o povestesc, fiindcă au existat motive temeinice.

Prietenul meu Joe Bull ţinea, la început, să nu dau nici un fel de publicitate acestui caz. Credea anume că o descriere amănunţită şi întâmplărilor neplăcute de atunci, ar putea crea serioase prejudicii valutei franceze şi ar aduce anumite cercuri financiare din străinătate la convingerea că scandalul va avea urmări.

Abia azi, când toate aceste temeri au devenit inactuale, graţie unui serviciu de supraveghere perfect organizat, şi când este dovedit şi ştiut de toată lumea că nici unul din pungaşi n-a scăpat, mi-a dat voie să aştern pe hârtie această aventură. Mai mult decât atât, a stăruit să încep lucrul cât mai repede, pentru ca toate acele zvonuri tendenţioase care au prins să circule în public şi care mai circulă încă, din păcate – probabil din pricina reportajelor prea sumare din ziarele de atunci – să fie înăbuşite.

Munca mea e cât se poate de agreabilă, deoarece cazul îmi oferă material din belşug pentru o povestire, care, de altfel, cred că va fi pe placul publicului.

„Maistrul tipograf” de care vreau să vorbesc, era, pur şi simplu un maistru desăvârşit în arta tiparului; numai că nu-şi întrebuinţa calităţile, pentru tipărirea de cărţi, ziare sau ilustraţii, ci avea o meserie, mai rentabilă, şi anume: falşificarea hârtiei-moneda.

Dar... să povestesc de la început faptele, aşa cum s-au petrecut în realitate.

Dacă am schimbat întrucâtva numele personajelor principale, precum şi locul unde s-a desfăşurat acţiunea, am făcut-o din motive de ordin personal şi din discreţie, şi cred că cititorul va înţelege şi va scuza aceasta.

Era o seară admirabilă. Joe şi cu mine ne aflam în biroul nostru comun, lucrând la trierea corespondenţei de seară.

Pe vremea aceea apăruseră în vitrinele librăriilor primele volume ale aventurilor noastre, şi din toate colţurile ţării ne veneau scrisori.

Joe citea fiecare scrisoare, cu vădită satisfacţie. De altfel, era

cât se poate de interesant câte şi mai câte ne scriau oamenii.

Cei mai mulţi erau, fireşte, solicitatorii de autografe. Unul cerea, cu toată seriozitatea, ca prietenul meu Joe să se fotografieze în scaunul-leagăn şi să-i trimită o copie, cu dedicaţie. Voia s-o dea la înrămat şi s-o aşeze pe masa lui de lucru – aşa spunea.

Nu ne puturăm reţine un hohot de râs la citirea acelei cereri, oarecum originale. Apoi ne aşternurăm pe lucru, căci în faţa noastră era un teanc întreg de corespondenţă…

Zbârnâitul soneriei telefonului ne întrerupse la un moment dat.

Era prietenul nostru, comisarul Beauval, de la Prefectura de poliţie. Spunea că trebuie neapărat să ne vorbească şi că va fi la noi peste vreo zece minute, împreună cu un domn, un anume doctor Pons.

După ce Joe îl asigură că vizita ne va face o deosebită, plăcere Beauval închise aparatul.

Eu auzisem convorbirea căci aveam două receptoare la telefon. Îi spusei lui Joe după; ce puse receptorul pe furcă:

— O fi vreun client nou pe care ni-l aduce Beauval.

Joc privi o clipă în gol, gânditor apoi zise:

— Nu cred, dragul meu. Pons nu e un nume comun cel puţin nu aşa de răspândit ca Dupont, Durand sau Duval. Şi mai are şi titlu de doctor… M-aş mira dacă n-ar fi unul şi acelaşi cu acel dr. Pons care are oarecare reputaţie ca expert în bancnote falşe şi care şi venit de hac multor falşificatori.

— Aşadar, un fel de detectiv. Cam aşa ceva în sfârşit, o să vedem, am citit de câteva ori în ultimele săptămâni că se află în circulaţie o mare cantitate de bancnote falşe, foarte bine contrafăcute şi care aproape nu se pot deosebi de cele veritabile. Poate că domnul Pons vine să-mi ceară concursul…

— Aoleu! întrerupsei eu. Banii falşi sunt un capitol în care nu prea avem experienţa. După cât îmi amintesc, n-am avut de-a face cu falşificatori decât o singură dată până acum.

— Aşa e, o singură dată în America. Şi unde mai pui că aceia nu erau decât nişte găinari, aşa că nu era mare lucru să le vii de hac. Domnii de aici, însă, par să fie mult mai rafinaţi. Dar la ce bun să vorbim atâta?… Te pomeneşti că e vorba de cu totul altceva. Vezi mai bine ca Pitt să pregătească o gustare, ca să putem, face faţă musafirilor.

După câteva minute, se oprea înaintea casei noastre un automobil. Din care coborâră Beauval şi domnul Pons.

Acesta din urmă era un om ciudat Nu făcea de fel impresia de detectiv. Părea mai curând un savant distrat şi care n-ar avea nici un fel de contact cu lumea, îmbrăcămintea lui confirma această impresie, pălărie neagră cu borul mare, manta largă şi umbrelă.

Ochii lui spălăciţi priveau ciudat de melancolic prin nişte ochelari mari cu râmă şi păreau că ţintesc în gol.

Vocea lui era ca a unui predicator, dar cu toate acestea fruntea largă şi o gură precis desemnată trădau un spirit limpede şi voinţă şi o energie vrednică de ţinut în seamă.

După ce ne aşezarăm cu toţii în birou, prima întrebare a doctorului Pons fu dacă nu cumva e cineva în casă care ar putea să tragă cu urechea la convorbirea noastră.

La răspunsul negativ al lui Joe, omuleţul păru că se înviorează.

— Trebuie să ţineţi seamă – zise el cu o voce care devenise deodată mai limpede şi mai hotărâtă – că o bună parte din înfăţişarea mea e mască, Mister Bull. Fac pe bătrânul, din anumite motive, şi am înregistrat chiar succesul că în cercurile interlope sunt luat drept un om cam sucit, ceea ce prezintă oarecare avantaje, căci aflu în felul acesta lucruri care scapă celor mai mulţi din colegii mei. De asemenea, numele pe care-l port în afară de serviciu falş.

Era extrem de interesant de observat metamorfoza care se petrecea cu musafirul nostru în timpul cât vorbea.

Ochiul lui tulbure devenise viu şi agitat; bustul, cu care stătuse aplecat, devenise acum drept şi întreaga-i expresie de bătrâneţe dispăru cu desăvârşire.

Omul acesta era un detectiv în carne, şi oase, un maistru în faţa deghizării. Şi lucra fără nici un auxiliar sau accesoriu exterior, fără perucă, fără barbă falsa; numai şi numai cu mintea lui extraordinară şi cu o garderobă foarte simplă şi redusă.

În ochii lui Joe luci o scânteie de admiraţie.

Doctorul Pons, care avea un spirit de observaţie foarte ascuţit, prinse această privire şi zise, zâmbind:

— Din păcate, toată arta mea n-a folosit la nimic în afacerea cu maistrul tipograf; altfel, n-aş fi venit la d-ta, Mister Bull, căci cred că-ţi dai seamă că asta înseamnă, pentr-u om în situaţia mea, drumul spre Canossa…

Joe dădu numai din cap, fără să răspundă. După o pauză întrebă.

— Şi cine e acest aşa-zis „maistru tipograf”, domnule doctor? Aud acum pentru prima oară această denumire…

— Cred, Mister Bull. Porecla misteriosului bandit, după care umbla de mai bine de un an, este deocamdată cunoscută numai în cercurile iniţiate. Şi aceste, cercuri iniţiate se compun la rândul lor, din o bună parte a lumii interlope a Parisului, la care se adaugă, bineînţeles, secţiunea specială a poliţiei criminale.

— N-aţi vrea să schiţaţi în câteva, trăsături toată această afacere? propuse Joe.

— Cu plăcere, cu mare plăcere, Mister Bull. După cum aţi citit în ultimul timp în ziare, circulă în clipa de faţă foarte, mulţi bani falşi la noi în ţară. Pretutindeni şi întotdeauna există bani falşi. Dar cantităţile enorme care, sunt în circulaţie acum la noi, dau de gândit şi cer o acţiune energică şi imediată, pentru prinderea tâlharilor. Eu sunt vechi specialist în materie şi pot afirma, fără falsă modestie, că până în prezent nu mi-a scăpat nici un ticălos de specia aceasta cât de iscusit a fost el. De data asta însă, încep, să mă îndoiesc de calităţile mele. Adversarii par a fi de temut. Deocamdată n-avem nici cea mai mică indicaţie sau punct de reper în ce priveşte regiunea din ţară unde se confecţionează moneda falşă, modul cum e pusă în circulaţie şi cine ar putea, fi, de fapt, capul bandei, cu toate că urmărim chestiunea, cum v-am mai spus, de peste un an de zile, singurul amănunt pe care-l deţinem până în clipa de faţă, este că organizatorul întregii întreprinderi e numit de toţi duşmanii Codului penal cu porecla „maistrul tipograf”, şi că e un personaj completamente învăluit în mister. Din când în când, ne cad în mână complici şi diferiţi, membri, ai bandei. De la aceştia însă nu se poate afla nimic, nici chiar sub ameninţare, şi la urmă ne vedem siliţi, aproape întotdeauna, să le dăm drumul. Toţi aceştia afirmă că nu cunosc personal pe „maistrul tipograf” şi că nu l-au văzut niciodată. Altă împrejurare care îngreunează cercetările, este că banii falşi aproape nu se pot deosebi de cei veritabili. Vedeţi şi dv., domnilor – zise el, scoţând din portofel două bancnote de câte cinci sute de franci – care din aceste două hârtii e falşificată şi care e bună?

Joe luă ambele bancnote şi merse cu ele la fereastra. Îi urmai.

Privirăm bancnotele de cinci sute pe o parte şi pe alta, examinarăm cu minuţiozitate hârtia, le ţinurăm la lumină, dar nu se vedea nici o deosebire. Chiar şi filigranele erau perfect identice.

— Ei? întrebă curios doctorul Pons, când ne întoarserăm de la fereastră. Care e cea falşă?

— Îmi vine foarte greu să cred că una din aceste hârtii e falşă.

Singura deosebire pe care am putut-o observa este că una are o colorație ceva mai ștearsă.

— Extraordinar! Dar ai nişte ochi, Mister Bull… exclamă doctorul Pons. Chiar şi mie, care sunt expert bătrân, mi-a scăpat multă vreme această nuanţă neînsemnată. Deosebirea e extrem de mică şi nu poate fi percepută decât de un ochii exersat. Acum spune-mi şi mie; care e bancnota falşă? Cea mai închisă la culoare, sau cealaltă, mai deschisă?

— Cea mai deschisă.

— Şi, afară de asta, mai există şi alte abateri de la înfăţişarea celor veritabile?

— Da, câteva mici inexactităţi la fibrele hârtiei, care însă nu se pot stabili decât la microscop.

— Hm, vasăzică „maistrul tipograf” îşi merită cu vârf şi îndesat porecla. Astfel de falsuri perfecte, după părerea mea, sunt rare, dacă nu chiar un caz unic.

— Aşa şi este. Dar nu numai tiparul în sine este magistral, ci şi toată organizaţia pare să fie pusă la punct până în cele mai mici amănunte, altfel ar fi trebuit să prindem de mult pe pungaş, cu cercetările pe care le-am întreprins.

— Poate că l-am înhăţat de mult fără să ştim, întrerupse brusc comisarul Beauval, care până atunci asistase mut la convorbirea noastră. De vreo trei săptămâni avem un arestat foarte curios la „Sante”…

— Dar, dragă colega, răspunse supărat doctorul Pons, ştii doar foarte bine motivele pentru care omul acela nu poate fi „maistrul tipograf” însuşi, ci numai un complice.

Beauval vru să răspundă ceva, dar Joe i-o luă înainte:

— Ce-i cu arestatul acela, domnilor? Fiţi atât de buni şi daţi-mi câteva lămuriri mai amănunţite în privinţa lui. Pentru teorii avem timp destul altădată…

— Foarte exact, Mister Bull, răspunse Pons. Chestiunea e foarte simplă: acum trei săptămâni, doi agenţi secreţi au arestat, într-o cârciumă din Montmartre – un om care plătise consumaţia cu o hârtie falsă de o sută de franci. La percheziţia corporală ce i s-a făcut, am găsit asupra lui nu mai puţin de trei sute de mii de franci în hârtii falşe de o mie. cinci sute, o sută şi cincizeci de franci, pe care individul le purta, bine ascunse, în căptuşeala hainelor. Importanţa sumei ne-a făcut numaidecât bănuitori. Eram aproape convinşi că avem în faţa noastră pe „maistrul tipograf” în carne şi oase, căci se ştie că mării falsificatori nu încredinţează niciodată complicilor sume mari. L-am arestat deci

numaidecât şi l-am supus tuturor interogatoriilor posibile – din păcate fără nici un rezultat pozitiv. N-am putut, scoate absolut nimic din gura lui. Afirma cu îndârjire că primise banii de la un necunoscut care s-a răsturnat în Sena cu barca şi pe care l-a salvat de la înec. Minciuna e transparentă de tot, dar nu pot da pe individul acela pe mâna justiţiei, până nu vom avea dovezi precise împotriva lui. Aceste dovezi ne lipsesc până în clipa de faţă. Persoana arestatului nu oferă absolut nici un punct de reper! Vorbeşte stricat franţuzeşte şi pretinde că se numeşte Dick Weston şi că e originar dintr-o localitate neînsemnată din Texas. N-are acte, iar la poliţia pariziană numele lui este complect necunoscut.

— Daţi-i drumul, zise Joe, zâmbind. Poate că atunci o să puteţi, da de o urmă.

— La asta m-am gândit de mult; răspunse doctorul Pons. Din păcate însă, nu putem să scăpăm de el. Când a auzit că a doua zi i se dă drumul, a declarat numaidecât că e bolnav, iar nouă nu ne-a mai rămas nimic alta de făcut decât să-l internăm în infirmeria închisorii. Acolo a început să strige sus şi tare că are panglica, şi se supune cu docilitate curei respectivi; care nu e tocmai plăcută, cu toate că nu e de fel bolnav – asta aş putea s-o afirm cu siguranţă.

Pe Joe îl distra grozav toată povestea.

— Ciudat individ, zise el în sfârşit, aprinzându-şi o ţigară. Nu vrea să plece din închisoare... hm... ciudat... cât se poate de ciudat...

Se îndreptă, încet, către fereastră, apoi adăogă:

— Ce te face pe d-ta, să crezi cu atâta convingere, domnule doctor, că arestatul nu e chiar „maistrul tipograf”?

— Sunt mai multe motive care mă fac să trag această concluzie. În primul rând, nu pot crede că un pungaş de calibrul „maistrului tipograf” frecventează cârciumi ordinare, unde vin de obicei spărgători de rând şi hoţi de buzunare. Şi mai puţin probabil este că „maistrul tipograf”, care, după aprecierea noastră, a câştigat milioane, să plătească chiar el cu bani falşi şi să poarte asupra lui cantităţi atât de mari de bancnote falşe. În al treilea şi ultimul rând, în fine, ar fi trebuit – dacă într-adevăr acela pe care l-am arestat ar fi „maistrul tipograf” – să se fi poticnit toată întreprinderea, falsificatorilor, din pricina lipsei şefului. S-a întâmplat însă tocmai dimpotrivă. În ultimele săptămâni am descoperit bani falşi în circulaţie, mai mulţi ca înainte.

Joe aproba în totul pe doctorul Pons:

— Motivele dumitale, zise ei, sunt convingătoare. Totuşi nu se poate şti... Cred însă că, ar fi mai bine să văd chiar eu pe individul acela. S-ar putea mâine de dimineaţă?

— Aveţi oricând acces în infirmeria închisorii, Mister Bull. Dacă aţi fi atât de amabil să luaţi afacerea asupra dv., v-aş putea aduce până mâine dimineaţă toate împuternicirile ce vă sunt necesare pentru ca activitatea dv. să nu fie stânjenită.

— Bine. Suntem înţeleşi, domnule doctor. Am să văd ce e de făcut.

Stăturăm apoi de vorbă încă vreo jumătate de ceas cu cei doi musafiri, care plecară aproape de ora nouă.

Joe era foarte bine dispus, iar cazul părea să-l intereseze peste măsură, cu toate dă nu vorbea nimic în legătură cu el, cel puţin faţă de mine.

Îmi propuse, şi eu acceptai, să mergem în oraş, ca să bem o sticlă cu vin la „Embassy”.

CAP. 2
Ce-i cu Weston?

Pe la cinci dimineaţa, soneria telefonului ne trezi din somn.

În seara precedentă ne culcaserăm foarte târziu, aşa că dormeam tun.

Complect năuciţi, sărirăm amândoi în sus, fără să ne dăm bine seamă în primul moment ce era.

Joe ridică numaidecât receptorul. Eu luai al doilea, ca să pot asculta convorbirea.

— Alo! Aici Bull! strigă Joe în aparat.

— Mister Bull în persoană? se auzi o voce necunoscută.

Joe răspunse afirmativ. Atunci, necunoscutul continuă:

— Aici „Maistrul tipograf”. N-o fi tocmai plăcut pentru dumneavoastră că vă trezesc la ora asta, dar v-am chemat în propriul dv. interes. Sunt precis informat ca aveţi de gând să vă uniţi cu doctorul Pons ca să mă prindeţi. De Pons îmi bat joc şi puţin îmi pasă. E un nătărău şi ar fi făcut mult mai bine dacă s-ar fi făcut clovn. Pe dumneata însă, Mister Bull, te consider adversar mai serios şi voi fi silit să te fac nevătămător odată pentru totdeauna, dacă nu primesc din partea dumitale asigurarea formală, pe cuvânt de onoare, că vei abandona lupta. Primeşti propunerea mea?

Joe rase scurt şi ironic.

— Nici nu mă gândesc, zise el apoi, cu o linişte desăvârşită. Dimpotrivă, îmi va face o deosebită plăcere să mă ocup mai de aproape de misterioasa dumitale persoană şi pentru nimic în lume nu voi lăsa să-mi scape acest caz atât de interesant!

— Numai să nu râzi prea devreme, Mister Bull! replică necunoscutul. Gândeşte-te că lupta e absolut inegală. Eu îmi cunosc adversarul, dumneata nu-l cunoşti însă pe al dumitale. Vei fi dumneata mai şiret şi mai îndrăzneţ decât mine, dar chiar omul cel mai tare şi mai curajos este neputincios faţă de un glonte care-l loveşte din beznă. Chibzuieşte bine! Îţi dau timp un minut, după care va fi prea târziu.

— N-am ce chibzui. Unui tâlhar ca dumneata nu-i dau cuvântul de onoare.

— Bine, cum vrei! Atunci, lupta poate să înceapă... Dar să nu aştepţi milă de la mine!...

La celălalt capăt al firului, receptorul căzu pe furcă…

Datorită acestei neaşteptate convorbiri, ne dezmeticisem complect.

Joe întinse mecanic mâna spre tabacheră şi-şi aprinse un Al-Kam.

— Frumoasă afacere, zisei. Mi se pare că cu ăsta nu e de glumit.

În aceeaşi clipă sună iar telefonul… Era doctorul Pons.

— Ei, ce s-a întâmplat? întrebă Joe surprins, când află cine-l chemase.

— Ceva foarte neplăcut, Mister Bull. Pe scurt: Dick Weston, omul cu bancnotele falşe, a evadat azi noapte din infirmeria închisorii!

— *Thunderstorm!* exclamă Joe, mirat peste măsură. Vin numaidecât cu prietenul meu la faţa locului. Aşteaptă-ne, te rog.

După câteva minute eram gata de plecare şi după un sfert de oră ajungeam, cu maşina, în faţa închisorii.

Doctorul Pons ne aştepta, nerăbdător. Comisarul Beauval venise şi el între timp.

Începurăm imediat cercetarea camerei în care zăcuse Weston. În aceeaşi încăpere nu mai era de cât un singur pacient; grav bolnav, cu patruzeci de grade febră şi care nu putea fi interogat, deci.

Fuga lui Weston era pur şi simplu o enigmă; căci nici uşa nu era forţată, nici evadatul nu avusese vreun fel de îmbrăcăminte la dispoziţie.

— Individul trebuie s-o fi şters de aici în cămaşă, observă Beauval.

La această remarcă, Joe zâmbi ironic.

— Ai găsit poate dumneata altă explicaţie? întrebă Pons, nervos. După depoziţia gardianului, este absolut exclus ca individul să fi avut ascunse pe undeva ceva haine.

Răspunsul lui Joe fu pentru noi toţi o surpriză.

— Eu nici nu cred că a fugit, zise el cu tonul cel mai liniştit din lume.

— N-a fugit?… întrebă Pons. Mister Bull, cu toată bunăvoinţa ce am, nu pot înţelege cuvintele dumitale. Evadarea lui Weston e, după umila mea părere, un fapt bine stabilit, asupra căruia nu mai încape îndoială…

— Sunt nevoit să te contrazic. Dintru început nu mi-a venit să cred că a fost o evadare, căci dacă Weston ar fi ţinut câtuşi, de puţin la libertate, ar fi putut să profite de primul prilej, când ai

vrut dumneata să-i dai drumul, şi n-ar mai fi avut, nevoie să se prefacă bolnav. Eu cred, dimpotrivă, că Weston se temea de libertate; că aici, în închisoare, se simţea mult mai în siguranţă.

Se vedea bine ce sforţări făcea doctorul Pons ca să-şi ascundă indignarea provocată de cuvintele lui Joe.

Acestuia nu-i scăpă amănuntul, căci îi spuse:

— Văd că nu eşti cu totul de acord, domnule doctor. Cu toate acestea, rămân neclintit la părerea mea.

Doctorul Pons nu-şi mai putu înfrâna nervozitatea.

— Dar te rog, Mister Bull – întrebă el – care ar fi, după dumneata, explicaţia dispariţiei fără urmă a lui Weston? Crezi poate că e ascuns pe aici pe undeva?

— Nicidecum. A fost pur şi simplu răpit.

— Răpit? exclamară Pons şi Beauval într-un glas.

Doctorul continuă:

— Atunci, pentru Dumnezeu, cine e răpitorul?

— Nimeni altul decât „maistrul tipograf”, fireşte. După cum reiese din cele ce mi-a spus la telefon, lucru de care v-am vorbit adineauri, ştia de intrarea mea în acţiune şi voia să mă împiedece de a mă întâlni cu Weston.

— Ei, dar ştii că ideea asta nu-i tocmai de lepădat! răsună deodată vocea de bas a lui Beauval. Cred chiar că Mister Bull a nimerit iarăşi în plin! Şi eu trebuii să-i dau dreptate lui Joe, oricât de surprinzătoare mi s-ar fi părut afirmaţia lui.

Numai doctorul Pons părea tot sceptic.

— Crezi, dar Mister Bull, ca interlocutorul necunoscut de la telefon şi cu evadatul Weston nu sunt una şi aceeaşi persoană? întrebă el, în sfârşit.

— Nu, în nici un caz.

După acestea, urmă încă un interogatoriu al gardianului, pe care acum îi lua Joe, cu extremă minuţiozitate. Nici un rezultat; nimic nou. La urmă cerurăm să ni se arate o fotografie a lui Dick Weston, după care ne luarăm rămas-bun de la Pons şi Beauval, căci Joe nu credea să mai fie ceva de făcut acolo.

La ieşirea din închisoare, o luarăm pe jos şi străbăturăm aşa o bucată de drum.

Prietenului meu nu-i ardea de vorbă, iar eu mă ocupam cu clasarea, în minte, a impresiilor lăsate de evenimentele din ultimele câteva ceasuri.

Să fi umblat aşa, fără a vorbi, ca vreo cinci minute, când deodată fui surprins de o ciudata mişcare a mâinii lui Joe.

Într-o clipă era lămurit.

Joe purta nişte aşa numite „mânuşi detective”, care în interiorul lor, au câte o oglindă cusută de căptuşeală.

Aşadar, era cineva în spatele nostru, cineva pe care Joe, din anumite motive, avea interesul să-l spioneze.

Tocmai voiam să-l întreb despre ce sau cine e vorba, când îmi şopti încet:

— Nu te întoarce, Mac, suntem urmăriţi.

— Cine e? întrebai fără a privi pe Joe.

— Un băiat de cel mult doisprezece ani, care însă pare să-şi cunoască destul de bine meseria.

Răspunsul lui Joe mă linişti.

Din partea unui băiat de doisprezece ani nu te poţi aştepta la cine ştie ce primejdie. Merserăm aşa liniştiţi, mai departe, vreo zece minute. Apoi, Joe îmi arătă un automobil gol care se apropia încet şi-mi zise:

— Să ne întoarcem la Saint Cloud. Uite o maşină.

Îi şi făcuse semn şoferului. Automobilul se opri. Eu îi spusei repede adresa noastră şi ne urcarăm.

Abia ne aşezaserăm şi maşina începu să gonească, cu o viteză neobişnuită pentru un taxi, prin străzile care, la acea oră matinală, erau încă pustii. Numaidecât după aceea simţii o înţepătură în acea parte a corpului care are o atât de mare importanţă în pedagogie. Vrui să sar în sus, dar deodată nu mă mai ţinură picioarele. O greutate mare mă apăsă pe creier.

— Nu te speria, dragul meu, mă aşteptam la aşa ceva! îl mai auzii pe Joe lângă mine.

Apoi mi se făcu negru înaintea ochilor şi-mi pierdui cunoştinţa.

CAP. 3
În ghearele banditului

Când îmi venii în fire, mă simţii foarte prost.

Răsuflăm greu de tot, nu numai din pricina căluşului care se compunea dintr-o cârpă urât mirositoare, muiată în benzină, dar şi din cauză că eram legat strâns într-un fel de cuvertură, ca într-un sac, aşa că abia mă puteam mişca.

Afară de ăsta, eram, fără îndoială, suspendat, adică sacul sau cuvertura în care eram înfăşurat, atârna de ceva, aşa că mă legănam în aer în poziţie verticală.

Era cel mai drăcesc chip de a lega pe cineva, din câte am văzut în cariera noastră de poliţişti.

Am scris „noastră”, pentru că, fireşte, Joe trebuia să se afle într-o poziţie asemănătoare.

Damned! Cu „maistrul tipograf” nu era de glumit. Felul cum ne trata nu lăsa să se întrevadă ceva plăcut de aici înainte. În orice caz, n-avea să se mulţumească el cu legănatul!

Blestemai pe doctorul Pons; şi blestemai şi ceasul în care Joe, demascase atât de prompt pe bandiţi, provocându-i în felul acesta. Situaţia noastră era, pur şi simplu, deznădăjduită.

În definitiv, unde mă aflam? Era şi Joe acolo? Dacă da, avea să găsească o scăpare din situaţia asta disperată?

Mie mi se părea exclus, căci eram atât de solid legaţi, încât era imposibilă cea mai mică mişcare.

E uşor de înţeles că dispoziţia în care mă aflam nu era din cele mai bune, mai cu seamă că respiraţia mi se îngreuna din ce în ce.

Îmi ascuţii auzul, ca să prind vreun zgomot care ar fi putut să-mi dea vreo indicaţie.

Mi se păru atunci că aud gălăgia înăbuşită a unei străzi şi claxoane de automobil.

Poate însă că mi se părea numai…

Nu ştiu cât timp am stat aşa atârnat; simţeam doar că-mi pierd puterile din ce în ce şi că sângele rece începe să mă părăsească…

Deodată mi se dădu un brânci foarte slab, din dreapta. Urmă altul mai tare, aşa că începui să mă leagăn încolo şi încoace. Şi acum, mă izbii şi eu de ceva: era un fel de sac plin.

Conţinutul sacului era trupul lui Joe; lucrul acesta l-am înţeles numaidecât. Reuşise deci să se pună în mişcare şi să-mi vestească astfel prezenţa lui.

Pe de o parte, mă bucurai nespus că era în apropierea mea, pe de altă parte însă, mă cuprinse o mare deznădejde, căci perspicacitatea lui Joe nu mai ajuta la nimic; era şi el un simplu sac spânzurat, deci un om fără nici o putere.

Ei, drace! Ce era asta? Ce se strângea, la fiecare legănare a trupului meu, tot mai tare împrejurul gâtului?

Fără îndoială, era o sfoară, care fusese, probabil, înnodată de cârligul de care atârnam, dar cu atâta măiestrie, încât fiecare mişcare o strângea tot mai mult, aşa că până la urmă avea să mă stranguleze, dacă legănatul nu avea să înceteze.

Din fericire, lucrurile nu ajunseră atât de departe. Nu mult după aceea atârnam iar liniştit şi nemişcat, fără să îndrăznesc să mai fac cea mai mică mişcare.

Joe, pare-se, păţise la fel, căci nu-l mai simţeam lovindu-se de mine. Sau avusese mai puţin noroc. Decât mine, de se strânsese mai repede laţul împrejurul gâtului său şi…

Nu! Nu voiam să fac presupunerea cea mai rea. Ar fi fost prea groaznic!

Trecu, iar un timp foarte lung. Sau poate mi se păruse numai?

Nu ştiu cât am stat spânzuraţi, nici nu pot aprecia cu aproximaţie, căci în astfel de situaţii îngrozitoare ţi se pare că timpul trece de zece ori mai încet decât de obicei.

Nici unul din noi nu mai încerca să se mişte ca să se apropie de celălalt, căci cea mai mică mişcare ne-ar fi strangulat definitiv.

Luptam cum puteam ca să mai trag puţin aer în piept şi-mi cheltuiam ultimele rămăşiţe de energie ca să combat, leşinul pe care-l simţeam apropiindu-se. Eram convins că nu voi putea să mă opun mult. Cel care născocise o astfel de tortură era un diavol, nu om! Vai de pielea lui, îmi ziceam, dacă mai punem vreodată mâna pe el!

Juram să-i leagăn tot aşa, cel puţin două ceasuri, şi anume la fel căptuşit şi în gură cu o cârpă tot aşa muiată în benzină.

Deodată mi se păru că aud un zgomot.

Ce să fie? Nu suna oare ca tic-tacul unui ceasornic mare, a unui orologiu?

Fără să vreau, asemănăm acest ciudat tic-tac cu acela al vechiului nostru orologiu din sufragerie şi-mi dădui seamă că ticăitul pe care-l auzeam acum era de vreo cinci ori mai

accelerat.

Aşadar, nu putea fi un ceasornic, căci atunci ar fi trebuit să alerge minutarul cu viteză fantastică pe cadran.

Tic-tacul acela ciudat trebuia să provină din altă parte.

Dar ce putea fi afară de un ceas? Ceva asemănător?

Din păcate, nu-mi trecu nimic prin minte. Din păcate? Ba, mai curând slavă Domnului că nu mi-am dat seamă numaidecât ce era, altfel mi-ar îi pierit dintr-odată şi ultimele urme de curaj şi de speranţă.

Dar… ce era asta? Nu se auziseră strigăte?

Fără îndoială, cineva vorbea tare, poruncitor. Imediat după aceea se auzi un bubuit, apoi iar vocea aceea aspră.

Începui să disting unele fraze.

— Repede… grăbiţi-vă! striga vocea. Căraţi-vă mai repede dacă ţineţi la viaţă! Mai sunt treizeci de minute, dar cine ştie dacă nu îşi dă drumul mai de vreme drăcia…

Drăcia?

Despre ce drăcie vorbea individul?

Drept răspuns, îmi ajunse iar la ureche tic-tacul regulat şi deodată mi se făcu lumină!…

Thunderstorm! Drăcia putea fi o maşină infernală care se găsea în imediata noastră apropiere, şi gata să explodeze.

Când îmi dădui seamă, cu groază, ce era, mă trecu o năduşeală rece şi nu mi-e ruşine să mărturisesc că, în clipa aceea, începui să simt spaimă în toată regula.

Mai târziu mi-a mărturisit şi Joe că resimţise o groază de nedescris.

Nu mă mai îndoiam de faptul că acum se sfârşise pentru totdeauna cu noi. Orice salvare era exclusă. Afară se făcuse linişte.

O uşă scârţâia tare şi nişte paşi grei se apropiară de noi.

Nădejdea mea era ca ticălosul să nu se apropie prea mult de noi şi să ne atingă, căci altfel laţul s-ar fi strâns de tot şi, mie cel puţin, mi-ar fi luat piuitul pentru vecie.

Părea însă că se oprise la oarecare distanţă.

Câteva clipe fu linişte desăvârşită. Nici tic-tacul nu se mai auzi. Probabil că omul se desfăta privind la neputinţa noastră.

Apoi începu să vorbească cât un ton de profund dispreţ:

— Ia uite ce frumos atârnă cei doi lilieci! Impresia asta mi-o fac, în ambalajul acesta original pe care l-am născocit special pentru ei. Ha, ha, ha! Lumea toată s-ar strâmba de râs dacă ar vedea pe cei doi celebri detectivi cum se leagănă neputincioşi în

aer! De fapt, seamănă şi cu două şunci uriaşe. Ei, răbdare, domnilor, afumatul începe numaidecât!... Stimate Mister Bull; unde ţi-e celebra genialitate şi ascuţita dumitale perspicacitate? Vasăzică tot ţi-a venit odată cineva de hac!... N-ai idee ce bine-mi pare! Sunt mândru, nu altceva, că ţi-am putut servi ciorba asta...

Joe făcuse probabil o mişcare mai violentă, căci individul urmă râzând:

— Te rog, mai bine nu te mişca, Mister Bull, altfel sfoara dimprejurul gâtului s-ar strânge prea devreme, ceea ce n-ar fi tocmai pe placul meu, căci v-am pregătit nişte surprize mult mai interesante, dumitale şi prietenului dumitale Lloyd. Nu eşti deloc curios? Sau poate că tic-tacul acesta nostim – propria mea invenţie – ţi-a adus la cunoştinţă, ce sfârşit te aşteaptă? Dacă aşa e, îţi stau cu plăcere la dispoziţie – pentru explicaţii mai amănunţite. Mult timp însă nu mai rămâne pentru aceasta agreabilă conversaţie cu d-ta. Ca să-ţi vie pofta de mâncare pentru călătoria în lumea cealaltă, îţi comunic că peste vreo cincisprezece minute totul va zbura în aer. Ce mai rămâne pe urmă, ia foc. Am îngrijit de asta. Şi acum, să vorbim pe şleau. Ai vrut-o! „Maistrul tipograf” nu e un ţânc cu paie în loc de creier, ci un cm care nu se lasă insultat pe degeaba. Afară de asta, copoi de teapa dumitale m-au incomodat întotdeauna. Să auzim de bine şi mângâie-te cu gândul că nu porniţi singuri în călătorie: Dick Weston vă va însoţi. E spânzurat cu un etaj mai jos, tocmai sub dumneata. Încolo, tot respectul, Mister Bull. Ai avut dreptate. Eu l-am scos pe Dick Weston din închisoare, pentru că mai aveam cu el o mică socoteală.

Un strigăt puternic, de jos, întrerupse monologul.

— Vin! răspunse duşmanul nostru şi plecă, râzând batjocoritor.

Uşa se închise. Eram singuri.

N-am să uit niciodată minutele ce au urmat... Niciodată! Erau prea îngrozitoare!

Tic... tac... se auzea în mijlocul unei linişti mormântate... Tic... tac... spre moarte!...

Mă gândeam să-mi strâng laţul de gât printr-o smucitură violentă; ca să sfârşesc mai repede cu chinul acela, când auzii un zgomot slab.

Paşi uşori se apropiau de uşă, care fu deschisă cu băgare de seamă şi cineva se îndreptă spre noi.

Cine să fi fost?

Oare aveam să fim salvaţi în ultima clipă?

O smucitură, şi căzui la pământ. Imediat după aceea auzii zgomotul unei căderi lângă mine; aşadar, căzuse şi Joe.

Cineva tăia cu iuţeala fulgerului funiile care ne imobilizau. Cine era?… Cine?

Simţii cum cedează legăturile, apoi auzii vocea unui bărbat care şoptea:

— Nu pot să vă liberez complect, dar după ce mă voi fi depărtat rupeţi cât puteţi de repede ultimele fibre ale funiilor. Paratrăsnetul e singura, cale de salvare ce vă rămâne, căci peste cinci minute nici o piatră nu va mai fi la locul ei. Mister Bull, gândeşte-te la Dick Weston, dacă prinzi vreodată pe maistrul tipograf. Eu nu pot să mai stau, fără să mă expun de a cădea în mâinile dumitale. Cu bine!

Imediat după aceea auzirăm paşi grăbiţi depărtându-se şi zgomotul unui geam spart.

— Repede! strigă Joe sărind în sus şi ajutându-mi să smulg de pe mine cuvertura în care eram înfăşurat.

— Hai! zise el apoi, gâfâind, alergând spre fereastră şi trăgându-mă după dânsul.

Slăbiciunea dispăruse. Simţeam în mine putere cât trei. Erau ultimele pâlpâiri ale energiei, în faţa morţii şi a salvării neaşteptate.

Joe sări pe fereastră, apucă sârma paratrăsnetului, îmi ajută să trec şi eu şi ne lăsarăm cât puturăm de repede în jos.

În puţinele clipe cât ne-am mişcat liberi în închisoarea noastră, am observat că nu era altceva decât mansarda unei case.

Maşina infernală n-am putut s-o descopăr, dar afurisitul de tic-tac se auzea într-una, tare şi limpede.

Gândul că explozia putea să aibă loc din moment în moment mă făcu să-mi adun toată prezenţa de spirit, ca să nu capăt ameţeală şi să cad în gol.

În condiţiuni normale, căţăratul acela pe sârmă ar fi fost un joc de copil pentru mine, dar acum, cu mâinile şi picioarele înţepenite şi umflate din pricina sârmelor cu care fuseserăm legaţi, nu era de loc uşor.

Joe îmi luase înainte o bucată bună şi-mi strigă să mă grăbesc.

Privind o clipă în jos, văzui un om care alerga pe un teren în construcţie.

În fine; ajunserăm jos şi o luarăm la goană.

Nu ajunseserăm încă la colibele de adăpost ale construcţiei din apropiere, când, un bubuit ca de tunet cutremură pământul.

În acelaşi timp, clădirea din care tocmai ieşisem, păru că se

înalţă în aer, apoi se prăbuşi la pământ.

În aceeaşi clipă, se ridicară dintre dărâmături nişte limbi mari de foc, aşa că în scurt timp toată clădirea nu mai era decât un rug imens.

— Joe... l-am uitat pe Dick Weston! strigai deodată, amintindu-mi de bietul om.

— Weston?... răspunse Joe mirat. Dragul meu, se cunoaşte că ai fost cuprins de frigurile morţii. Tocmai Weston era acela care ne-a scăpat. Va fi avut printre oamenii maistrului tipograf un prieten care s-a întors pe ascuns, după ce a plecat toată bandă, şi i-a dat drumul. Să nu uităm că Weston s-a gândit şi la noi, dragul meu...

Aşadar, Weston, fusese...

Stăteam aiurit şi priveam la foc. Joe nu vorbea nici el.

Îşi scoase încet o ţigară din tabachera pe care tâlharul nu se gândise să i-o fure. Îmi aprinsei şi eu una. Apoi Joe, zise deodată:

— Slavă Domnului că s-a întunecat şi că imobilul e aşezat într-un loc mai retras, altfel ar fie costat viaţa multor oameni...

— Vasăzică, am stat o zi întreagă spânzuraţi acolo sus? răspunsei, înfiorându-mă, când îmi amintii de clipele de groază prin care trecusem.

Joe dădu din cap, apoi se uită la ceas şi zise:

— E opt şi ceva. Să plecăm cât mai repede. Deocamdată nu mai avem ce căuta aici.

— Încotro? îl întrebai.

— Pentru moment, acasă, dragul meu. Dar să căutăm să nu batem la ochi, căci pentru lume trebuie să trecem drept morţi, timp de câteva zile, poate şi mai puţin... Cel mult Beauval ar putea fi pus în curent.

— Înţeleg, Joe. Vrei să faci pe maistrul tipograf să creadă că am pierit într-adevăr cu prilejul exploziei, ca să putem lucra nestânjeniţi. Cum rămâne însă cu doctorul Pons? Lui nu-i spui nimic?

— Pons nu trebuie să ştie. El cel mai puţin chiar... răspunse scurt Joe.

— De ce? îl întrebai, mirat.

— Nu poţi să-ţi închipui singur? Maistrul tipograf are doi duşmani pe care îi ia în serios: Pe doctorul Pons şi pe mine. Eu am ieşit din joc. Rămâne doctorul Pons, aşa că maistrul tipograf, se va luă acum după el şi n-are să-l mai slăbească. E periculos deci să te afli în legătură cu Pons. Mai, bine să nu ştie nici el unde suntem. Mai târziu, Pons va înţelege purtarea noastră şi ne

va scuza.

Joe avea iarăşi dreptate. Eram cu totul de părerea lui. Mă frământa însă curiozitatea să ştiu cum o să pornească acţiunea împotriva maistrului tipograf, care, după cele întâmplate, se dovedea a fi un individ cât se poate de primejdios. Noi n-avem încă nici cel mai mic indiciu cam cine se ascunde sub acest personaj.

În orice caz, era un om care păşea peste cadavre, un om inteligent, dar crud, de felul căruia există, slavă Domnului, foarte puţine exemplare.

Şi eu aveam aceeaşi intenţie ca Joe, anume să nu ne lăsăm până nu punem mâna pe el, cât toate că-mi dădeam perfect seamă de temeritatea unei astfel de întreprinderi.

Părăsirăm binaua pe ascuns şi ne amestecarăm în mulţimea de curioşi care fuseseră atraşi de incendiu. Apoi, o luarăm încet spre casă, fără a schimba un cuvânt. Aveam doar motive destul de puternice să fim gânditori, după întâmplările prin care trecuserăm.

La un moment dat, privindu-i pe Joe, observai pe fruntea lui o brazdă adâncă. Aşadar, barometrul arăta furtună.

— N-ai idee, într-adevăr, cine ar putea fi maistrul tipograf? îl întrebai când ajunserăm în sfârşit la Saint Cloud şi dispărurăm, cu toată precauţia, pe gangul nostru secret.

Joe dădu din umeri şi nu răspunse.

Servitorul nostim Pitt sări în sus de bucurie, când ne văzu intrând în vestibul.

— O! Mister Bull! exclamă el. Ce grijă am avut din pricina dumneavoastră! Aţi plecat de azi de dimineaţă şi domnul comisar Beauval, căruia i-am telefonat îngrijorarea mea, mi-a spus că s-a despărţit de dumneavoastră pe la zece înainte de amiază. Nu mai ştiam ce să fac, unde să vă caut…

În clipa aceea sună în birou telefonul.

— Du-te tu la aparat, Pitt! zise repede Joe. Dacă e comisarul Beauval, poţi să mă chemi. Dacă e altcineva, oricine ar fi, spune-i că nu suntem aici. Nu ne-am întors încă şi gata. Ai înţeles?

Pitt răspunse afirmativ şi ieşi.

Îl urmarăm tăcuţi.

La aparat era doctorul Pons. Se interesa de noi.

Ascultam cu al doilea receptor, aşa că puteam urmări convorbirea. Pitt se achită conştiincios de însărcinarea ce i se dăduse, ba chiar exagera puţin îngrijorarea în privinţa absenţei noastre. Doctorul Pons spuse că va telefona încă odată mai

târziu.

Joe se încredinţa că obloanele sunt bine încuiate, apoi stinse lampa mare şi aprinse una mică, de masă, cu abajur verde.

— Paza bună trece primejdia rea, zise el. Nu putem şti dacă n-am fost zăriţi când am fugit şi dacă nu suntem spionaţi.

Joe avea dreptate. Orice precauţie era la locul ei.

— Acum să îmbucăm ceva. Îl aud pe Pitt cum cotrobăieşte dincolo, în sufragerie, zise Joe. Mai târziu, dragul meu, o să ţinem sfat de război...

— Credeam c-ar fi mai bine să ne culcăm, Joe, îi răspunsei, obosit, abia stăpânindu-mă să nu casc. Eu aş aştepta bucuros până mâine reluarea afacerii.

— Atunci du-te tu de te culcă, Mac, zise Joe, aproape supărat.

Şi se duse în sufragerie.

Îl urmai însă.

Mâncarăm în tăcere şi băurăm din vinul nostru vechi de Burgogne, care ne învioră încetul cu încetul. Ţigaretele Al-Kam făcură restul.

După puţin, îmi revenisem complect. Eram iarăşi cel vechi.

Joe se refăcuse cu mult înaintea mea, dar pe faţa lui se putea citi o expresie ciudat de încordată.

Eram convins că medita profund asupra unei anumite chestiuni.

După câtva timp se ridică fără a spune un cuvânt, se întoarse în birou şi se cufundă, spre necazul meu, în fotoliul-leagăn. În ziua aceea legănatul mă enerva peste măsură.

Când Joe se leagănă, de obicei eu mă ascund în dosul unui ziar. Aşa am şi făcut.

De sfatul de război plănuit nu s-a ales nimic, căci Joe prefera să stea de vorbă cu sine-însuşi. Unde mai pui că fuma ca un turbat, aprinzând o ţigaretă de la alta.

În ce priveşte fumatul, Joe şi cu mine suntem întotdeauna de acord; nici unul din noi nu se lasă mai prejos. Pufăiam amândoi ca nişte coşuri de fabrică, dacă mă pot exprima astfel.

Ne făcea însă foarte bine, cu toate că se zice că tutunul strică nervilor şi inimii. Mie, dimpotrivă, o ţigaretă îmi linişteşte nervii şi mă reconfortează.

În sfârşit, cum o fi... vorba e că fumam parcă ne luasem la întrecere.

Pe la zece soneria telefonului ne trezi din plăcuta toropeală creată de aroma tutunului şi de fum. Pitt primise instrucţiuni, aşa că apăru numaidecât şi ridică receptorul. Joe luă al doilea

receptor în mână şi asculta în tăcere.

Mă apropiasem şi eu de birou.

— Numele d-voastră, vă rog?... întrebă Pitt în dialectul lui: un amestec de engleză şi franceză.

Deodată, însă, i se întipări pe faţă o expresie de groază şi observai că şi Joe face ochii mari.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? exclamai, speriat.

Joe puse receptorul la loc şi, în contradicţie cu calmul lui obişnuit, zise foarte iritat:

— Dick Weston era la aparat, întâi a întrebat de mine, apoi pare să se fi întâmplat ceva, căci mi-a strigat doar aceste câteva cuvinte: „Doctorul Pons se află la cărămidăria veche din Corvisart... Repede... salvaţi-l!...” Apoi a scos un strigăt. Am auzit zgomot şi un râs mefistofelic... Apoi iar s-a făcut linişte... o linişte sinistră... Râsul acela mefistofelic l-am recunoscut imediat. Era vocea omului care şi-a bătut azi joc de noi pe când atârnam legaţi în saci.

— Atunci, a fost maistrul tipograf, Joe! strigai îngrozit. Vai, l-a prins pe Dick Weston! Bietului om nu-i merge tocmai bine acum! ... Trebuie să ne ducem să-l scăpăm, Joe! E datoria noastră de oameni!

— De sigur, dragul meu, asta are să se întâmple numaidecât. Numai că o să mă duc singur. Tu eşti prea obosit.

— Eu?... Obosit? Drept cine mă iei, Joe? Nici nu mă gândesc să rămân aici, când omul căruia-i datorăm viaţa e în primejdie! Dick Weston s-a purtat frumos cu noi şi ard de nerăbdare să mă revanşez!

— Bine, dragul meu. Atunci hai!... răspunse Joe, băgându-şi revolverul în buzunar. Pitt are să ne însoţească. Stai!... Am o idee!... Să schimbăm rolurile!

— Să schimbăm?... Cum asta, Joe? Să joc eu rolul tău? Sunt prea înalt pentru aşa ceva!

— Nici nu mă gândesc la tine, Mac. Pitt, vino încoace! strigă Joe, scoţând capul pe uşă.

Pitt apăru într-o clipită. Joe îl întrebă:

— Ai curajul să joci rolul meu timp de câteva ceasuri? Dar să ştii că e de furcă şi trebuie să fii foarte dibaci.

Pitt se făcu roşu ca racul, de bucurie, şi răspunse afirmativ.

— Atunci vino repede sus, în garderobă, zise Joe. Am să te machiez astfel ca să capeţi înfăţişarea mea şi te vei îmbrăca cu hainele mele.

La aceste cuvinte, Pitt o zbughi pe uşă afară, însoţit de Joe.

— Joe, la ce bun comedia asta? îl întrebai mirat, alăturându-mă de ei.

— Pentru motive serioase, Mac. Vreau să rămân de data asta cât mai în umbră. Pitt are să-i deruteze pe bandiţi.

— Dar asta poţi s-o faci şi singur, bine deghizat.

— Nu, dragul meu, Pitt trebuie să fie văzut ca Joe Bull, în timp ce eu rămân pe ultimul plan. În felul acesta am să-i prind în cursă poate chiar la noapte. Maistrul tipograf are să se mire.

În primul rând însă, ne-a fost dat nouă să ne mirăm de unele evenimente care ni s-au întâmplat, în goana după tâlhar.

Toată întreprinderea era cât p-aici să dea greş. Pe mine şi pe Pitt, cel puţin, era să ne coste capul. Dacă am scăpat cu viaţă, se datoreşte numai împrejurării că Joe avusese admirabila idee a schimbării rolurilor şi putuse astfel să lucreze în ascuns, salvându-ne viaţa şi aducându-ne şi cu bine la ţintă.

CAP. 4
O întâlnire, neaşteptată

Graţie îndemânării lui Joe, Pitt devenise aproape un adevărat Joe Bull.

Masca era perfectă şi, cum potrivea şi la statură cu prietenul meu, ar fi trebuit să aibă cineva ochi foarte buni ca să-şi dea seamă de schimbarea operată. Dar cui să-i treacă prin gând că acela care-i stă în faţă nu e veritabilul Joe Bull?

— Aşa, acum îngrijiţi-vă de arme, zise Joe vesel, privindu-l pe Pitt. Nu uitaţi să luaţi tot ce vă trebuie şi plecaţi… E nostim de tot să te vezi fără oglindă, adăugă el apoi, zâmbind.

— Cum o fi căzut doctorul Pons în mâinile maistrului tipograf? îl întrebai, înainte de a pleca.

— Tocmai asta nu înţeleg, căci Pons a telefonat doar adineauri. N-o fi fost el?

— Dar cine altul putea să fie, Joe?

— Poate maistrul tipograf, care voia să se încredinţeze dacă suntem sau nu acasă.

Era cu putinţă, dar mult nu înţelegeam din toată povestea asta.

— Mai ai instrucţiuni să ne dai, Joe? îl întrebai, întinzându-i mâna. Ce să facem când ajungem la cărămidăria din Corvisart?

— După inspiraţia şi împrejurările momentului, Mac. Fii sigur că eu nu sunt departe de voi, ca să vă împiedec de a face vreo prostie, sau cel puţin s-o îndrept dacă aţi şi făcut-o.

— Vasăzică, să încercăm să pătrundem în cărămidărie ca să căutăm pe Weston şi pe Pons? zisei.

— Încercaţi, dar cu băgare de seamă. Pe doctorul Pons o să-l găsiţi poate, dar dacă Dick Weston e şi el acolo, e problematic. Se poate să fi telefonat cu totul din altă parte şi să fi fost surprins.

— Poate că şi convorbirea cu Weston a fost o înscenare… Poate că nici n-a fost Weston la telefon, Joe. Poate au vrut numai să ne atragă la Corvisart.

— Nu cred, Mac. Ia-o de bună că a fost Weston. O voce pe care am auzit-o odată, o recunosc întotdeauna.

Pitt şi cu mine dispărurăm prin ieşirea secretă. Joe rămase acasă.

Merserăm cu tramvaiul până în centru şi acolo luarăm un taxi care ne duse afară, la Corvisart, care, cum se ştie, se află în apropiere de Sceaux. Când îi spusei şoferului unde să ne ducă, îmi răspunse în cel mai pur argou parizian:

— Prea bine, domnule. Ştiu unde e cărămidăria.

La întrebarea mea de unde ştie, îmi răspunse că în ultima vreme dusese destul de des câţiva domni într-acolo, şi anume întotdeauna noaptea, cu toate ca acea cărămidărie pare părăsită cu desăvârşire.

Îi făgădui un bacşiş gras şi mă urcai.

Pitt fu cât p-aici să facă prostia de a se aşeza, conform obiceiului, lângă şofer. Abia după ce-i dădui un ghiont zdravăn, observă că era să-şi iasă din rol.

Cu toate că maşina alerga nebuneşte, ne trebui aproape un ceas ca să ajungem la faţa locului.

Pe drum dădui dispoziţie şoferului să nu meargă de-a dreptul până la cărămidărie, ci să oprească cu o bucată bună mai înainte.

Ajunsesem deci la ţintă şi dădui drumul maşinii. Găseam noi şi singuri complexul de case.

— Ţineţi stânga, ne strigă şoferul din urmă, mergeţi vreo cinci minute de-a lungul şoselei şi ajungeţi tocmai la cărămidărie.

Locul era pustiu. Nu se vedea nici un om. Pe ambele părţi ale şoselei se întindeau lanuri de cartofi.

Nu făcusem nici o sută de paşi, când deodată ne ieşi înainte, sărind din umbra unui copac, un om.

— Mâinile sus! ne strigă el, îndreptând spre noi două revolvere.

Încercai cât putui de repede să scot arma din buzunar, dar individul se pregătea să tragă la cea mai mică mişcare a noastră.

Deodată, însă, făcurăm amândoi câte un pas înapoi, miraţi.

— Doctorul Pons!… exclamai în clipa următoare.

— Mister Lloyd… sună răspunsul.

— De când ai intrat în rândul hoţilor la drumul mare, doctore? îl întrebai, râzând.

— Sst! Nu vorbiţi atât de tare, locurile astea nu sunt sigure, răspunse doctorul Pons, încet.

Apoi se întoarse spre presupusul meu prieten Joe Bull şi-i zise:

— Credeam că am pus mâna pe doi indivizi care erau să mă dea gata adineauri. Dar cum aţi ajuns aici, Mister Bull?

În răspunsul lui Pitt avui prilejul să văd minunea cu ochii.

Pişicherul acela imita atât de perfect vocea lui Joe, că ţi-era

mai mare dragul să-l asculţi.

Îşi păstră rolul şi faţă de Pons, după cum îi poruncise Joe, şi explică pe scurt că veniserăm aici în urma unei convorbiri telefonice, despre care, din anumite motive, nu poate vorbi.

În definitiv, răspunsul era destul de dibaci, dar ca să evit orice alte întrebări la care Pitt poate că n-ar mai fi putut răspunde satisfăcător, întrebai eu repede pe doctorul Pons cum de ajunsese acolo.

— Observ ţinutul acesta de câteva zile. Banda trebuie să fie ascunsă pe aici prin apropiere, îmi răspunse. Dar unde aţi fost toată ziua? V-am telefonat acum două ceasuri şi servitorul dv. Pitt mi-a spus că nu v-aţi întors încă. Mi-era aproape frică să nu fi căzut în mâna maistrului tipograf.

La aceste cuvinte, ochii doctorului Pons părură că lucesc într-un chip cât se poate de straniu. Ştia ceva de felul nu prea plăcut în care făcusem cunoştinţa maistrului tipograf?

După o scurtă chibzuire, rămăsei la părerea că mă înşelasem.

Pitt îmi provocă iar mare mirare, căci întrebă în felul lui Joe:

— Dragă Pons, dar cum ai scăpat aşa de repede din ghearele banditului?

Doctorul făcu, mirat, un pas înapoi, dădu din cap şi răspunse:

— Nu înţeleg, Mister Bull. Cum îţi trece prin gând că m-am aflat în mâinile lui?

— Doar pentru dumneata am venit încoace! intervenit eu.

— Pentru mine?... Înţeleg din ce în ce mai puţin, domnilor.

— Am pornit încoace în urma unei convorbiri telefonice cu un om care ne cerea să-ţi venim într-ajutor. Spunea că te afli închis în cărămidărie, aşa că am venit cât am putut de repede ca să-ţi redăm libertatea.

— Cine era la telefon, Mister Lloyd? întrebă Pons cu un ton ciudat de aspru.

Din păcate, îi spusesem prea multe. Trebuia deci să-i răspund. Îi zisei:

— Era Weston... Dick Weston... Omul care a dispărut fără urmă din închisoare...

— Weston?... Hm... ciudat! răspunse Pons.

Deodată, râse scurt şi zise:

— Vedeţi prea bine, domnilor, că aţi fost traşi pe sfoară. Informaţia telefonică era falsă, altfel n-aş sta acum în faţa dumneavoastră. Au vrut, cu siguranţă, să vă atragă încoace, atâta tot. Bine că întâmplarea a făcut să ne întâlnim. Dar, Mister Bull, zise el, întorcându-se spre Pitt, azi eşti foarte tăcut...

Pitt mormăi ceva neînţeles, cum obişnuieşte şi Joe adesea, iar eu, cu un gest, făcui pe Pons să înţeleagă că acum nu trebuie să deranjeze pe Joe. Îi şopti că Joe se află în reaua dispoziţie ce-l cuprinde uneori.

— Ei, nu sunt supărăcios, răspunse Pons, binevoitor. Dar mă gândesc că ar fi mai bine să rămânem împreună. Cunosc regiunea mai bine ca dumneavoastră şi am putut să stabilesc, încă acum câteva zile, că acolo, în cărămidărie, se întâmplă lucruri cam ciudate. Toţi trei putem să îndrăznim să intrăm. Până acum şase luni, cărămidăria părea părăsită, apoi a fost pusă din nou în activitate. În fiecare zi, la o anumită oră, dispar acolo înăuntru şase oameni, care însă nu par să scoată cărămizi, căci în tot timpul acesta n-a fost văzută nici o singură bucată.

— De unde ştii d-ta toate astea? îl întrebai, încredinţat că ne aflam într-adevăr în apropierea cuibului bandiţilor.

— Un agent de poliţie care mi-e prieten mi-a atras atenţia, explică Pons. Spionase câtăva vreme clădirea fără să poată pătrunde înăuntru. Ia spune-mi, Mister Lloyd, dacă locul ăsta retras nu e făcut anume parcă pentru a putea pune-n funcţiune aici o presă de tipărit bancnote?

— Ai fi trebuit de mult să faci o descindere, îmi dădui eu părerea.

Pons râse încet şi răspunse:

— Ar fi fost muncă de pomană, dragă Lloyd. Nu ştii cine e maistrul tipograf!… Nu sunt eu primul copoi care a încercat să adulmece pe aici. Niciodată n-au dat rezultat descinderile. Tâlharul are spioni admirabili pretutindeni şi e întotdeauna pus în gardă din vreme.

— E grozav, doctore! exclamai.

— Mai bine să mergem mai departe, mormăi pe neaşteptate Pitt şi mi se păru că privirea lui ar fi îndreptată spre frunzişul unui copac.

Nu cumva era Joe cocoţat acolo în pom şi-i făcea semne? Tot ce se poate…

— Aşadar, nu eşti contra unei vizite secrete în interiorul acelor ziduri, de dincolo de câmpul acesta întins, Mister Bull? întrebă Pons ca electrizat.

— De fel, răspunse Pitt.

— Atunci veniţi; dacă nu vă deranjează, am să iau eu conducerea, căci cunosc cu amănunţime fiecare piatră pe aici. Pentru mai multă siguranţă, vor lua drumul care străbate crângul de colo…

CAP. 5
Atacul

Pornirăm, cu doctorul Pons în frunte.

După vreo zece minute de mers prin desiş, doctorul Pons se opri şi ciuli urechile.

Înainte de a-mi da seamă ce se întâmplă, căci nu observasem nimic suspect, sări în tufişul cel mai apropiat şi în aceeaşi clipă răsună de acolo un strigăt prelung şi înfiorător.

Apucai revolverul şi Pitt făcu la fel. Dar o lovitură puternică în cap mă ameţi complect şi căzui cu faţa la pământ.

Nu-mi pierdusem cunoştinţa, dar eram zăpăcit de lovitură, aşa că nu putui opune nici o rezistenţă.

Mi se legară mâinile la spate, aşa mi-am dat seamă că sunt doi oameni. Altceva nu-mi făcură nimic, căci eram destul de şiret ca să mă prefac leşinat.

Pitt era întins lângă mine. Trebuie să fi făcut vreo mişcare, care trăda că nu e leşinat, căci auzii vocea bine cunoscută a maistrului tipograf, exclamând batjocoritor:

— Nu te mişca, Mister Bull, şi nu scoate o vorbă, dacă nu te superi, altfel voi fi nevoit sa trag!

— De ce nu faci chiar ceea ce spui? întrebă altă voce, necunoscută mie.

— John, eşti un măgar, se auzi vocea neînduplecatului nostru duşman. Vreau să nu-mi poată dovedi nimeni niciodată această crimă. O să aranjăm aşa cum am vorbit.

Damned! Cum au vorbit? Ce născocire drăcească ne mai aştepta?

Binecuvântam ideea genială a lui Joe ca Pitt să-i ia locul.

Urma să sosească, desigur, din moment în moment, ca să ne libereze – îmi spuneam, aşa că nu luam încă întâmplarea prea în tragic.

Avui chiar curajul să privesc o clipă printre gene, cu ochii abia întredeschişi.

Văzui şase oameni. Toţi purtau măşti pe obraz, cu câte două găuri în dreptul ochilor. Maistrul tipograf era cel mai scund dintre ei şi părea cam slăbănog.

Ei, da! Cele mai mici vipere, sunt şi cele mai veninoase.

Dar unde rămăsese Pons?

Strigătul lui dădea loc la cele mai îngrijorătoare bănuieli, căci semănase grozav de mult cu un strigăt de moarte.

Fusese oare ucis mişeleşte, pe la spate?

Simţii un fior rece de-a lungul spinării.

— Lloyd pare să se fi mulţumit cu o lovitură. Văd că nu mai mişcă, aşa că putem să-l expediem numaidecât – se auzi din nou vocea maistrului tipograf. Dumneata însă, Mister Bull – adaogă întorcându-se spre Pitt – vei avea plăcerea să te laşi cloroformizat de mine, ca să nu-mi faci vreo boroboaţă pe drum. Operaţia ce urmează, de obicei, după orice narcoză, are s-o ia asupră-şi şi locomotiva rapidului de Lyon, care trece pe aici exact peste douăzeci de minute. Dumneata ai să-i ieşi în întâmpinare, Mister Bull. Nu e uman din partea mea că te adorm mai întâi? Ar trebui să-mi fii recunoscător.

Pitt nu răspunse, şi cu toate că acum, ca şi mai înainte, speram să intervină la un moment dat Joe, simţii iarăşi un fior rece când auzii intenţia banditului, pe care ne-o expunea cu atâta sânge rece.

Eram fericit că nu aveau să mă narcotizeze şi pe mine, căci dacă Joe va veni şi nu ne va observa, puteam să-i atrag atenţia ţipând.

Faptul, însă, că Joe întârzia să-şi facă apariţia, mi se părea cam suspect.

Pitt adormise. Zăcea ţeapăn lângă mine. Căutam să-l imit cât puteam.

Nu e de loc uşor să te prefaci leşinat, când ai de-a face cu nişte tâlhari atât de rafinaţi, mai cu seamă că mă loveau într-una cu picioarele ca să se încredinţeze că într-adevăr sunt în nesimţire.

Îmi încordasem însă bine nervii şi nu mă mişcăm.

CAP. 6
Cursa morţii

— Gata! porunci maistrul tipograf.

Furăm luaţi pe sus, fiecare de câte doi membri ai bandei şi târâţi în desiş.

Mie mi se părea drumul nesfârşit de lung. Privii încă odată printre gene şi văzui în imediata noastră apropiere o pereche de şine.

Voiau să ne lege pe calea ferată, cum am mai păţit odată, prietenul meu Joe Bull şi cu mine?

Nu, îmi zisei după o scurtă chibzuire, căci banditul pomenise de un drum, de o călătorie.

Ce voia să spună?

Nedumerirea mea nu ţinu mult. Furăm zvârliţi în iarbă, lângă terasament, şi cei patru indivizi care ne transportaseră, se făcură nevăzuţi.

Se întoarseră numaidecât după aceea pe linie, împingând înaintea lor o drezină.

Într-o clipită înţelesei toată combinaţia.

Voiau să ne suie în drezină şi să-i dea drumul la vale pe alinia pe care avea să vină expresul.

Thunderstorm! Dacă Joe nu venea curând, eram pierduţi!

O drezină care aleargă pe o cale ferată, şi încă la vale, cum era cazul, nu numai că n-o poţi ajunge din urmă, dar nu se poate nici opri.

Şi Joe nu mai venea!

Mă ridicară şi mă târâră pe linie, apoi mă urcară în vagonet, şi anume în aşa fel ca să mă aflu cu faţa în direcţia mersului.

Pe Pitt îl aşezară lângă mine. Căzu imediat mototol jos, ceea ce însemna că era adormit într-adevăr.

— Mai staţi cinci minute – zise maistrul tipograf – ca să se întâlnească drezina cu trenul în dreptul cantonului.

— Eşti sigur de omul acela? întrebă cel care fusese mai înainte numit John.

— Da! fu răspunsul scurt şi aspru.

Îmi dădui seamă că acarul fusese mituit, sau poate că făcea parte chiar din bandă.

După vreo cinci minute, vehiculul nostru fu împins din spate şi

porni de-a lungul liniei, din ce în ce mai repede, spre pieire…

Îmi pierise aproape văzul şi auzul şi-l pizmuiam pe Pitt, care era mult mai fericit decât mine, căci nu vedea nimic din cele ce se întâmplau.

Dar, pentru Dumnezeu, unde era Joe? Nu ştia oare nimic despre păţania noastră?

Eram pierduţi, iremediabil pierduţi!

De geaba încercam să-mi desfac legăturile. Bandiţii se pricepuseră să fixeze bine cătuşele, mai cu seamă că mai scăpasem odată din strânsoarea lor. Nici o mişcare nu folosea: nu cedau nici atâtica.

Renunţai la orice tentativă şi privii deznădăjduit înaintea mea.

Noaptea era luminoasă, aşa că puteam vedea bine împrejurimile. Drezina gonea din ce în ce mai repede. Stâlpii de telegraf defilau cu viteză nebună de o parte şi de alta.

Când avea să se sfârşească odată călătoria asta îngrozitoare? Când avea să vie deznodământul?

Fără să vreau închisei ochii, apoi însă îi deschisei din nou, privind ţintă înainte.

Venea o curbă. Ce va fi după aceea?

O clipă avui speranţa că, la o viteză atât de neobişnuită, drezina avea să sară de pe linie la curbă şi aşteptam cu încordare momentul fatal.

Dar nu se întâmplă nimic.

Trecurăm cu bine, din nefericire, locul periculos şi goneam – aşa mi se părea cel puţin – cu viteză mereu crescândă, spre moarte!…

Mă obişnuiam tot mai mult cu gândul că aveam să mor curând. Dar ce sfârşit groaznic! Căci Joe nu mai putea să vie, eră prea târziu!

În depărtare licăriră nişte lumini. Ce erau? Se apropiau repede de noi.

Era oare trenul, rapidul de Lyon?

Atunci cantonul nu era nici el departe, deci sfârşitul era şi el la doi paşi…

Privii pe Pitt. Nu se mişca. Iar simţii puţină pizmă.

Între timp luminile se apropiau tot mai mult, din ce în ce mai mult, iar noi alergam nebuneşte spre ele!…

Deodată… un ţipăt strident în faţa noastră… cantonul se ivi din beznă… o zguduitură care cutremură drezina şi furăm răsuciţi brusc spre stânga.

Era oare o linie secundară?

În aceeaşi clipă apăru, în faţa noastră, zgomotos, expresul. Simţii o izbitură grozavă. Drezina fu zvârlită în aer, iar eu făcui o săritură prin văzduh, căzui cu putere la pământ şi-mi pierdui cunoştinţa…

CAP. 7
Cuibul banditilor

— Cum te simţi, dragul meu?

Era vocea lui Joe, îmi sunai în urechi ca o muzică divină.

Unde mă aflam?

Încetul cu încetul îmi reamintii de groaznicele întâmplări prin care trecusem şi mă înfiorai gândindu-mă la clipele din urmă. Aşadar, trenul nu ne strivise.

Cum se întâmplase asta? Drezină noastră fusese îndreptată, în ultimul moment, spre stânga. Vasăzică acarul nu lucrase după cum îi poruncise maistrul tipograf.

Dar izbitura aceea grozavă, căreia îi datoram căderea mea violentă la pământ, ce era? Să se fi lovit drezina, în goana ei, de un obstacol?

Deschisei – ochii, cu oarecare greutate. Ceva umed îmi curgea pe obraz. Pipăii cu mâna şi simţii că era lipicios. Sânge. Aveam o rană în frunte.

Recunoscui, pe Joe, care stătea în genunchi lângă mine, cu batista lui muiată în apa dintr-o cană care se afla lângă el.

— Cum te, simţi? mă întrebă el, văzându-mă că deschid ochii.

— Nu prea bine, Joe, răspunsei, căci într-adevăr mă simţeam foarte prost şi capul îmi vâjâia ca un stup de albine. Cum?... Cum s-a făcut, că am fost salvaţi în ultimul moment? Şi de unde vii?

— Nu s-a întâmplat nimic în ultimul moment, dragul meu, îmi explică Joe. Stau de mult aici, la macaz, în locul acarului Albertin, care se află legat cobză, dincolo, în casă.

— Vasăzică tu ai schimbat macazul! exclamai.

— Desigur, Mac. Din fericire, a fost posibil aceasta. Drezina voastră a ajuns înaintea trenului, aşa că a trebuit în urmă să schimb din nou macazul, pentru ca trenul să nu pornească pe o linie greşită. A fost chestie de secunde...

— Dar de unde ştiai tu toate acestea, Joe?

— Foarte simplu, dragul meu. Am tras cu urechea la ceea ce au vorbit banditii. Ştiau că veniţi, dar l-au luat pe Pitt drept mine. Când v-au atacat, eram prin apropiere Am aflat astfel toată grozăvia, care se plănuia împotriva noastră. Atunci m-am cărăbănit, fără să fiu observat. Am alergat de-a lungul liniei ferate şi am găsit pe drum o altă drezină. Din fericire, Mac! Căci

altfel ar fi trebuit să vă opresc în alt med. Dar am ajuns la timp acolo unde trebuia să ajung, adică la canton. Cu acarul am terminat repede. Individul a încercat să se împotrivească. Atunci l-am lovit, l-am trântit jos şi l-am legat. Abia am avut timpul necesar ca să îmbrac uniforma lui căci nu puteam să ştiu dacă n-avea să vină cineva. Imediat după aceea aţi sosit voi cu drezina. Restul îl ştii.

— De ce obstacol ne-am izbit, Joe? îl întrebai, intrigat.

— Da un bloc de piatră. Linia secundară duce la o carieră. N-am mai putut împiedeca izbitura, căci nu puteam să las expresul să deraieze. Trebuia deci să mă înapoiez repede la macaz.

— Şi ce-i cu Pitt? exclamai aducându-mi aminte de el.

În loc de răspuns, veni Pitt în persoană. Se clătina puţin, dar încolo n-avea nimic. Căderea îl deşteptase din narcoză.

Mă ridicai în picioare şi întrebai:

— Joe, acum ştii cine e maistrul tipograf?

— Da, Mac, ştiu, răspunse Joe. Şi când ai să te simţi din nou destul de tare şi bine dispus, o să mergem să-l arestării, pe el şi pe toţi complicii lui. Am vorbit la telefon de la canton. Cu comisarul Beauval şi i-am cerut un număr mai măricel de agenţi, care, de altfel, trebuie să şi fie pe drum.

— Ştii, Joe, că l-am întâlnit pe doctorul Pons, care deci nu fusese luat prizonier de bandiţi? Şi mai ştii că, atunci când ne-au atacat, l-au ucis, pare-se? exclamai, iritat.

Joe nu răspunse numaidecât. Mi se păru că observ un surâs misterios înveselindu-i faţa. Într-adevăr, după aceea închise, şiret, un ochi şi-mi clipi cu celălalt. Ce însemna asta?…

Aflai numaidecât explicaţia, căci Joe spuse:

— Apariţia doctorului Pons, nu ţi s-a părut cam ciudată, Mac?

— Ba da, confirmai eu. Dar era perfect justificată, după cele ce mi-a povestit.

— Te-a minţit în modul cel mai ordinar! răspunse Joe cu oarecare violenţă.

— Cum vine asta? îl întrebai, surprins.

— Vreau să spun că nici n-a fost doctorul Pons, adevăratul doctor Pons, acela care s-a ivit brusc în faţa voastră, cu revolverele ridicate ameninţător…

— N-a fost Pons? Dar cine, Joe?

— A fost maistrul tipograf, într-o magistrală mască a doctorului Pons, dragul meu. Am aflat asta dintr-o convorbire a celor cinci complici care v-au pândit în pădurice şi v-au atacat. Da, şi am mai aflat multe, foarte multe lucruri, pot să spun chiar

tot ce am vrut să aflu, adică adevărul complet.

— A! De aceea a sărit individul în tufiş! exclamai.

— De sigur, a fost doar nu semn ca să înţeleagă ceilalţi că trebuie să vă atace, iar strigătul de moarte a venit cu totul din altă parte. Maistrul tipograf a lepădat repede, în tufiş, masca doctorului Pons, şi a reapărut ca să vă muştruluiască.

— Atunci doctorul Pons se găseşte într-adevăr în mâinile lor? Nu cumva l-au ucis în cine ştie ce chip odios?

— Nu, Mac, doctorul Pons trăieşte într-adevăr în mâinile lor? Îşi dă toată osteneala să afle ceva de la ei, anume nişte indicaţii de care are nevoie pentru confecţionarea unei hârtii noi pentru bancnote. Pons cunoaşte procedeul, dar nu vrea să-l dea în vileag. Asta i-a salvat viaţa până în prezent.

— Atunci Dick Weston n-a minţit?

— Nu, dar e mort, săracul... L-am găsit în pădurice, spânzurat de un copac. El şi nimeni altul a scos strigătul acela lugubru, căci tocmai în clipa când voi eraţi atacaţi, Weston era îmbrâncit din pom, în laţ.

— Groaznic, Joe, groaznic! Ce i-a atras oare răzbunarea maistrului tipograf?

— Dick Weston şi-a atras ura banditului din cauză că în mai multe rânduri i-a furat cantităţi mari de bani falşi, cu ajutorul unui om de încredere al maistrului tipograf, cu care Weston se avea foarte bine. Maistrul tipograf n-avea idee cine ar putea fi hoţul şi n-a aflat adevărul decât după ce Weston a fost arestat, pe când încerca să plaseze o bancnotă falşă. Dick Weston se temea deci de răzbunarea maistrului tipograf. De aceea nu se prea grăbea să iasă din închisoare. Maistrul tipograf însă voia cu orice preţ să pună mâna pe el, căci ştia că-i cunoaşte secretul şi l-ar putea denunţa. Cu toate că la interogatoriu Weston n-a destăinuit nimic, pericolul rămânea, totuşi, căci se putea să destăinuiască mai târziu, la proces poate. Aşa că a fost răpit din închisoare, dacă se poate spune astfel.

— Dar cum a fost cu putinţă aşa ceva, Joe?

— În modul cel mai simplu şi în acelaşi timp cel mai rafinat, în seara aceea când doctorul Pons a fost la noi cu Beauval, a luat o maşină de piaţă ca să se ducă acasă. Automobilul însă a fost unul şi acelaşi cu cel care ne-a scos pe noi din circulaţiei Pons fu dus la cărămidărie, iar maistrul tipograf i-a luat locul. S-a dus numaidecât, însoţit de un complice, care se dădea drept doctor, la infirmeria închisorii, unde Pons avea, bineînţeles, acces necondiţionat la Dick Weston. În felul acesta orice bănuială era

înlăturată. Gardianul de serviciu îi conduse pe cei doi la Weston. Aici, în cameră, îl narcotizară pe gardian, iar maistrul tipograf îşi luă însărcinarea să facă inofensiv pe Weston. Totul reuşi de minune, oricât de neverosimil şi de îndrăzneţ ar părea faptul. Weston fu lăsat jos cu o frânghie, printr-o fereastră de pe culoar, şi urcat într-un automobil, care porni numaidecât afară din oraş, spre miază-noapte, şi anume în aceeaşi casă în care am fost transportaţi şi noi azi de dimineaţă. Pons rămase la infirmerie. Cu o îndrăzneală nemaipomenită, aşteptă până ce se trezi gardianul, şi-l ameninţă cu moartea dacă vă îndrăzni să spună măcar o vorbi despre cele întâmplate. Din nefericire, gardianul a fost atât de prost şi, de frica banditului, n-a vorbit nimic. Când am fost noi la infirmerie, eu am bănuit ceva, şi anume eram sigur că gardianul e amestecat în complot, căci altfel răpirea ar fi fost imposibilă.

— Şi cine e maistrul tipograf, Joe? Spune-mi odată! exclamai în culmea încordării.

— Ai să-l vezi la faţă chiar astă noapte, dragul meu, dar legat cobză, nu în libertate. Auzi, ăsta e semnalul convenit cu Beauval. Au sosit cu agenţii. Ai să poţi umbla?

Sării în sus ca electrizat, mă împleticii puţin, şi, eu toate că rana de la frunte începuse să-mi sângereze din nou, gândul că vom asista la arestarea celui mai mare tâlhar; al tuturor timpurilor mă făcu să mă ţin pe picioare, redându-mi energia pierdută.

Pitt era şi el foarte voios îşi lepădase înfăţişarea lui Joe.

Pornirăm cu cea mai mare băgare de seamă de-a lungul terasamentului, îndreptându-se spre pădurice. Acolo întâlnirăm pe comisarul Beauval cu zece agenţi. Joe îl puse la curent, cât putu de repede, cu tot ce se întâmplase, apoi luă comanda expediţiei. Eu mergeam lângă Joe. În urmă veneau Beauval cu Pitt şi, în, spatele lor, cei zece agenţi.

— Dar cărămidăria e dincolo!... spusei mirat lui Joe, după o bucată de drum, văzând că ia o direcţie cu totul opusă.

— Laş pe mine, Mac! Cărămidăria nu ne poate fi de nici un folos acum. Acolo sunt numai atelierele ticăloşilor. Eu vă conduc însă acum chiar la cuibul de, tâlhari. E o moşioara, o proprietate seniorială. Acolo locuieşte chimistul Pierre Pollet, cu alte cuvinte „maistrul tipograf”.

— Pierre Pollet? Îl cunoşti, Joe?

— Numai ca maistru tipograf, altfel îmi este cu desăvârşire necunoscut. Toate astea le-am aflat azi când am tras cu urechea

la convorbirea lor. Cred că o să picăm tocmai bine în mijlocul chefului pe care se pregătesc să-l tragă, ca să sărbătorească moartea noastră. Ei, o să se cam mire ei…

Umblasem vreo jumătate de ceas, tot timpul prin pădure. În cele din urmă ajunserăm la o imensă grădină de pomi fructiferi.

Observarăm că în mijlocul grădinii era un conac, cam învechit şi dărăpănat.

— Aici? întrebai pe Joe, în şoaptă.

Îmi răspunse din cap ca da, apoi adăogă:

— N-auzi ce tămbălău e acolo? Parterul tot e luminat. Pare-se ca n-au pus nici măcar santinele. Sunt siguri de ei. Aşa că o să ne fie foarte uşor.

Cu toate acestea, nu neglijarăm nici cea mai mică măsură de precauţie, când fu să ne apropiam de casă.

Beauval puse opt agenţi să înconjoare conacul, iar pe ceilalţi doi îi luă cu sine. Toţi şase pătrunserăm împreună în casă, printr-o verandă.

Râsete şi zăngănit de pahare ajunseră până la urechile noastre.

Joe deschise uşa cu o smucitură. Intrarăm după el cu revolverele întinse.

Banda, compusă din şase bărbaţi şi şase femei elegante, şedea liniştită, în grupuri. La apariţia noastră neaşteptată, săriră cu toţii în sus, ţipând sălbatec.

— Mâinile sus! strigă Joe, izbutind astfel să-i ţie în şah.

Numai Pierre Pollet, maistrul tipograf, se repezi spre Joe, fără să ţină seamă de armele noastre.

În aceeaşi clipă se petrecu ceva neprevăzut. Lumina se stinse brusc şi toată casa rămase cufundată în întunerec.

— Scoateţi lămpile de buzunar! strigai eu.

Beauval scoase un fluierat de alarmă. Zăpăceala nu durase mai mult de trei secunde, dar fusese de ajuns ca să îngăduie maistrului tipograf să se facă nevăzut, Joe înhăţă pe un altul de braţ, unul din membrii bandei, care se substituise, pe întunerec, şefului!

Dar unde fugise maistrul tipograf?

Prin uşă era cu neputinţă să fi trecut, căci ar fi trebuit să ne cadă în braţe. Ferestrele, de asemenea, excludeau orice posibilitate.

Între timp se iviseră agenţii, chemaţi de semnalul lui Beauval. Ne înlocuiră pe noi, adică luară asupra lor grija de a ţine în şah pe răufăcători, iar noi pornirăm în căutarea maistrului tipograf.

Şi Joe?... El stătu locului o clipă, nemişcat, apoi pufni într-un hohot de râs, prinse colţul puţin îndoit al covorului şi trase de el.

Un inel de fier ieşi la iveală. Joe îl apucă, trase, şi... ce să vezi? ... o bucată de pardoseală se ridică fără zgomot, descoperind o gaură mare, neagră şi întunecoasă, în care se afla începutul unei scări.

— După mine! Nu trebuie cu nici un preţ să ne scape! strigă Joe şi dispăru numaidecât.

Îi urmarăm şi ajunserăm într-o galerie subterană. Pornirăm în goană de-a lungul acesteia, până ce o uşă ne închise drumul.

Două lovituri zdravene ale lui Joe, cu pumnul, fură de ajuns ca s-o facă să sară în lături. Ne aflam afară din grădină, în câmp liber. Cât despre maistrul tipograf, nici o urmă!

Dar Joe nu-şi pierdu cumpătul. Cu paşi de uriaş se îndrepta spre cărămidărie, peste câmp.

Acum abia înţelesei eu, unde căuta pe şeful bandiţilor. Maistrul tipograf nu se putea afla decât în al doilea cuib al lui, cărămidăria. Poate că se pregătea de fugă, luându-şi ceva bani pentru drum.

Gâfâind, ajunserăm în curtea fabricii. Într-o încăpere a parterului se vedea lumină, dar era o lumină mobilă, ca aceea a unei lămpi de buzunar sau a unei lanterne oarbe.

— Acum e acum! şopti Joe. Hai cu mine, Mac. Beauval şi cu Pitt să păzească ieşirea!

Pătrunserăm în interiorul clădirii, încet, fără zgomot, cu mare băgare de seamă.

Deodată, mă pomenii pe neaşteptate faţă în faţă cu Pierre Pollet, maistrul tipograf, ţinea o servietă mare de piele la subsuoară şi ne privea ca pe nişte strigoi, cu ochii mari, îngroziţi.

Joe nu aşteptă mult. Se folosi de spaima banditului şi izbi. Două lovituri de ale lui, (căci Joe e un admirabil boxer) fură de ajuns ca să facă neputincios pe adversar. Maistrul tipograf se afla în mâinile lui.

Beauval intră în odaie şi puse banditului cătuşe.

Joe, însă, îşi aprinse o ţigaretă.

— În sfârşit, zise zâmbind. Eră cât p-aici să ne scape. Dragă Beauval, du-te, te rog, înapoi. Şi încarcă banda în maşină. Pe urmă vino de-l ia şi pe ăsta. Între, timp, noi ne ducem să căutăm pe bietul doctor Pons.

Beauval dispăru. Nu dură mult şi duba poliţiei, care stătuse ascunsă până atunci, întră în curte. Pierre Pollet, care nu se trezise încă, fu şi el încărcat.

Joe şi cu mine căutam în acest timp pe doctorul Pons, dar nu-l găseam nicăieri.

— Vino – zise, Joe deodată – să mai căutăm şi dincolo, în casa lui Pierre Pollet.

Pornirăm şi, într-adevăr, după multă trudă găsirăm pe bietul om. Era într-o stare vrednică de milă, într-o pivniţă de sub grajdurile conacului, legat şi flămând.

Patru agenţi ocupară cărămidăria, unde găsirăm într-adevăr o presa de imprimat bancnote. Aduserăm şi pe acar, care ne mărturisi că face parte din bandă. Un agent de poliţie luă în primire, deocamdată, slujba lui şi se instala la macaz.

Însoţirăm transportul până la Paris. Pe drum, Joe povesti lui Beauval şi doctorului Pons, păţaniile extraordinare din timpul zilei, în care maistrul tipograf jucase un rol atât de important.

A doua zi dis de dimineaţă, un automobil al ministerului de finanţe se opri în faţa casei noastre şi din el coborî ministrul în persoană. Venea să facă prietenului meu Joe Bull o vizită de mulţumire.

Într-adevăr, Joe făcuse un serviciu enorm ţării, punându-şi viaţa în joc, că să prindă un om care aducea statului imense prejudicii.

Spre prânz sosi o scrisoare de la domnul Pons, prin care îşi lua rămas-bun de la noi pentru câtăva vreme. Pleca să se întremeze în străinătate. Maistrul tipograf fusese pentru el o grea încercare.

Noi doi ne simţeam admirabil. Rana mea de la frunte nu era gravă şi se vindeca destul de curând.

Nu cred să uit aşa de repede aventura cu maistrul tipograf. A fost una din cele mai primejdioase din toată cariera noastră.

SFÂRŞIT

DOSARUL NR. 16

Aveam în faţă un teanc de dosare pe care le răsfoiam. Mircea Soleanu stătea cu ochii închişi, tolănit în fotoliu, în faţa radiatorului electric.

Şi pentru că încetasem o clipă de a întoarce paginile, l-am auzit căscând plictisit:

— Nu acela!

Am tresărit:

— Dar de unde ştii care e dosarul pe care l-am deschis acum?

— E dosarul nr. 16... Nici nu i-am dat măcar un titlu!... Cartonul copertei e mai aspru decât al celorlalte...

— Şi de ce-ai spus: „Nu acela”?

— Pentru că e o chestie de otrăvire şi nu există nimic mai urât pe lume decât chestiile acestea... Urât, auzi! De-ţi vine să plângi! ... La fel ca toate chestiile de otrăviri... S-ar spune că arma asta ar fi rezervată pentru cazuri specialei tragice şi josnice în acelaşi timp.

Era suficient pentru mine ca să mă convingă să cercetez dosarul, care începea cu un articol tăiat dintr-o gazetă de provincie. Oare jurnalul dădea tonul povestirii? Sau afacerea în sine? Lucru cert e că avea un stil de roman în fascicole.

Otrăvirea unui tăbăcar din oraşul nostru

O dramă oribilă a zguduit ieri întreaga populaţie băcăuană.

Într-adevăr, victima este un bine cunoscut cetăţean ăl oraşului. Unul din cei mai de seamă tăbăcarii, în întreprinderea căruia lucrau peste o sută cincizeci de lucrătoare şi lucrători.

Gherasim Făgădău, în vârstă de cincizeci şi doi de ani, este cu atât mai cunoscut la Bacău cu cât e născut în oraş, şi făcuse parte, în repetate rânduri, din consiliul comunal.

Magazinele lui ocupă o însemnată porţiune din strada principală, iar el personal locuia într-o vilă elegantă, din strada C. Platon. Drama a avut loc în această vilă.

Aseară, pe la ora nouă, Gherasim Făgădău avea musafiri, ca în fiecare săptămână, veniţi să facă o partidă

de cărţi. Bărbaţii stăteau cu toţii în salon, în vreme ce doamnele mai rămăseseră în sufragerie, unde câţiva butuci care pâlpâiau în sobă creau o atmosferă de intimitate plăcută.

Erau de faţă şi câteva notabilităţi ale oraşului, printre care ajutorul de primar şi un judecător.

Făgădău era destul de posomorit, ca de obicei. În 1917, la Mărăşeşti, fusese lovit în cap de-o schijă de obuz care-i pătrunsese atât de adânc în cutia craniană, încât chirurgii consideraseră extracţia drept imposibilă.

De-atunci el suferea de veşnice dureri de cap, care influenţau în mod serios asupra dispoziţiei lui.

La un moment dat, duse de câteva ori mâna la frunte şi, fără să renunţe la partidă, îşi chemă nevasta, rugând-o să-i aducă aspirina.

O dete pe gât, topită într-un pahar cu apă, fără să înceteze a juca; dar, peste cinci minute doar, se ridică deodată, cu ochii lucind de febră, cu buzele tremurânde, şi gâfâi:

— Ea m-a otrăvit...

Se poate lesne închipui efectul unei astfel de acuzaţii. Invitaţii rămaseră nedumeriţi. Doamna Făgădău, foarte palidă, propuse să se ducă după doctor, dar el îi strigă, din ce în ce mai agitat:

— Nu-ţi dau voie să fugi, auzi!

Acestea au fost ultimele lui cuvinte. Chipul îi devenise livid şi, când îl atingea cu degetele-i crispate, acestea lăsau pe piele, urme roşietice.

Făgădău respira din greu, se răsucea de durere. S-a încercat să i se dea lapte, dar el sparse cu furie ceaşca ce i se întindea.

Tremura, gesticula, cu gura căscată, cu ochii injectaţi. În cele din urmă se rostogoli la pământ, unde continuă să se zvârcolească, pradă unor convulsiuni groaznice.

În timpul acesta, fiul său se dusese până la doctorul cel mai apropiat; dar când veni acesta, era prea târziu.

Ancheta a început imediat. S-a stabilit că moartea lui Gherasim Făgădău se datoreşte unei puternice doze de stricnină, pe care o luase în loc de aspirină.

Deoarece consuma mult din drogul acesta, amestecat cu cafeină, avea totdeauna în casă o cutie plină.

Nu o lua în buline. Prefera să dizolve praful în puţină

apă, cum a făcut şi în, seara aceea.

Aspirina era ţinută în pliculeţe de câte cincizeci de centigrame fiecare.

Or, analizând pliculeţele rămase în cutie, medicul n-a găsit nici, urmă de stricnină.

E limpede, deci, că în cutie fusese strecurat un singur pliculeţ cu stricnină. Tocmai acela pe care Făgădău a avut nenorocul să-l aleagă. De altfel se poate să fi fost aşezat deasupra, peste celelalte.

Un menaj de după războiu

Ancheta a descoperit şi alte amănunte, dintre care unele erau de notorietate publică în Bacău.

Menajul Făgădău era departe de a fi un menaj model. Gherasim Făgădău avea un fiu din prima căsătorie, Luca, astăzi în vârstă de optsprezece ani.

Devenit văduv cu puţin înainte de războiu, Gherasim se recăsătorise în cursul acestuia, cu o femeie cu cincisprezece ani mai tânără ca el. De la armistiţiu, buna înţelegere încetă în casă.

Făgădău nu mai era omul vesel şi înfocat de odinioară. Caracterul i se schimbase, probabil din pricina rănii ce o căpătase. Era aproape totdeauna posomorât. Se plângea când auzea zgomot în jurul lui şi afirma că desele călătorii pe care trebuia să le întreprindă, în interes de afaceri, erau un chin pentru el, zguduiturile maşinii sau ale trenului provocându-i dureri de cap insuportabile... Pe de altă parte, doamna Făgădău era tânără, cochetă, dornică de petreceri. N-a rezistat multă vreme acum trei ani, când Jean Dumitrescu, fiul binecunoscutului industriaş, i-a făcut o curte asiduă. A devenit curând amanta lui şi perechea a început să se afişeze.

Toată lumea era la curent cu această legătură, pe care nu se putea să n-o cunoască şi Gherasim Făgădău. Prietenii casei au auzit-o în repetate rânduri pe doamna Făgădău ameninţându-şi bărbatul că pleacă cu Dumitrescu.

Făgădău se înroşea de furie atunci, dar se stăpânea, lăsând capul în jos.

— N-aş putea trăi fără ea! mărturisea el intimilor săi.

E luau cert ca drama n-a fost o surpriză pentru aceştia,

Jean Dumitrescu, un tânăr, de douăzeci şi cinci de ani, n-avea decât o singură dorinţă: să convieţuiască împreună cu amanta lui, în Bucureşti.

Trebuie să căutăm oare aici motivul otrăvirii?

Aşa cel puţin crede justiţia, şi acesta este motivul pentru care doamna Făgădău, care n-a fost încă arestată, a fost rugată, totuşi, să stea la dispoziţia judecătorului de instrucţie.

Cât despre amantul ei, acesta va fi interogat mâine.

— Asta-i totul? întrebai eu.

— Nu; mai am şi procesele verbale ale interogatoriilor. Dar nu te sfătuiesc să le citeşti... În câteva cuvinte: Maricica Făgădău neagă, Jean Dumitrescu neagă, Luca îşi acuză mama vitregă, aceasta îl acuză că ar fi vrut să se răzbune pe ea...

— Cum rămâne, deci?

— Stai puţin! Am cerut informaţii asupra acestui Luca. Un băiat înalt, slăbănog, prefăcut, asupra căruia trebuie să apese o tară ereditară, căci mama lui a murit de tuberculoză osoasă... La şaisprezece ani, s-a amorezat de Maricica Făgădău...

— O mai iubeşte acum?

— Nu ştiu. Şi nici n-are vreo importanţă. În orice caz, ea se jură, că nu i-a acordat nimic. De altfel, era deja amanta lui Jean Dumitrescu.

— Şi acesta?

— Un tânăr, oarecare. Un „băiatul tatii", care era nespus de fericit când îşi putea afişa amanta la Iaşi, unde-o ducea cu automobilul.

— Au fost cercetaţi şi farmaciştii?

— Cei din Bacău, Focşani, Iaşi şi toate localităţile învecinate. Nimic.

— Făgădău era bogat?

— Avea vreo cinci milioane...

Mircea Soleanu continua să rămână cu ochii închişi, fumând încet, savurând căldura plăcută a radiatorului.

— Ciudat... mormăi el deodată.

— Ce-i ciudat?

— Că şi-au bătut capul să facă o întreagă anchetă, să cerceteze pe farmacişti, să aresteze pe Maricica Făgădău, apoi pe Dumitrescu. Căci cu toate protestările lor, aceştia au fost duşi la închisoare...

— Şi Luca?

— N-au îndrăznit. Cu toate astea, cred ca nu ţinea decât de un fir de păr…

— Amanţii au fost eliberaţi?

Soleanu schimbă poziţia picioarelor, căci cel drept, de lângă radiator, se înfierbântase.

— I-am trimis judecătorului de instrucţie cartea mea de vizită. Ia caută! Trebuie să fie în dosar o copie după ceea ce i-am scris.

N-am văzut decât cinci rânduri:

MIRCEA SOLEANU

Roagă respectos, pe domnul judecător de instrucţie să citească în „Grund Larousse”, articolul despre: „strychnine”.

(CINE L-A OTRĂVIT PE GHERASIM FĂGĂDĂU? *La aceasta întrebare, trebuie să ne răspundă cititorul care doreşte să-şi frământe niţel mintea. Cu puţină perspicacitate soluţia se poate găsi. Şi apoi răsplata e destul de îmbietoare! Citiţi condiţiile de pe pag. II-a a copertei).*

FEREASTRA DESCHISĂ

de K. R. G. BROWNE

La colţul străzii, acolo unde se află terenurile de fotbal, mă oprii o clipă, ca să-mi aprinde o ţigaretă şi să mulţumesc lui Dumnezeu ca nu sunt căsătorit. Căci ceasornicul de la staţia metropolitanului arăta ora patru, şi un sfert, în dimineaţa aceea minunată de vară. Şi mă aflam în drum spre casă, după un chef numai între holtei şi care se isprăvise cu o partidă de poker, în locuinţa prietenului meu Windam.

Şi aşa se întâmplă că, în una din cele mai elegante străzi din St. John's Wood, nu mă putui stăpâni şi trebuii să salut zorii zilei cu un cântec.

Când ocolii colţul străzii Laburnun, cântam tocmai a unsprezecea şi ultima strofă. În clipa aceea, zării în faţa mea pe un sergent de stradă.

Sergentul acela era înalt, cu umerii laţi şi făcea impresia că-i foarte destoinic. Stătea în apropierea colţului străzii, la marginea trotuarului. Când mi-a auzit paşii, s-a întors încet şi a privit la mine cu vădit interes. Băgai de seamă că omul avea ochi albaştri pătrunzători, părul roşu şi o bărbie care amintea de vârful unei ghete de fotbal. Afară de asta, observai că era foarte tânăr cam de o vârstă cu mine. Nu prea obişnuiesc să stau de vorbă cu sergenţii de stradă. Conştiinţa mi-e curată, dar faţă de sergenţii aceştia simt oarecare sfială. Dar în dimineaţa aceea, mă simţeam îndemnat să stau puţin de vorbă cu poliţistul.

— Bună dimineaţa, zisei.

Iar sergentul răspunse la salutul meu.

— Vin de la o petrecere – adăugai, ca să lămuresc prezenţa mea în strada Laburnun la patru şi douăzeci dimineaţa.

— Aşa? făcu sergentul, îmi dădui seamă că n-aveam de a face cu un om vorbăreţ, dar pentru atâta lucru nu-l preţuii mai puţin.

— Îţi mulţumesc foarte mult, zisei, (numai aşa ca să spun ceva), că păzeşti strada aceasta atât de bine. E liniştitor să ştii că poţi ieşi oricând…

— D-ta locuieşti în strada asta? întrebă sergentul.

— La numărul douăzeci, răspunsei. Da, şi când treci pe acolo, îmi eşti oricând…

— Aşa? mă întrerupse el. Atunci ştii, de sigur, şi cine locuieşte în casa aceea mică de peste drum?

Sergentul arătă spre cealaltă parte a străzii. Acolo se afla o căsuţă drăguţă; în mijlocul unei grădini bine îngrijită.

— La numărul patru? întrebai. Aceasta e casa domnului Alarie Thrall. Doreşti poate să-l cunoşti?

— Domnul Thrall ţi-e prieten? se informă sergentul.

— Nu, nu mi-e prieten – răspunsei – şi după cât ştiu, nu-i prietenul nimănui.

— Aşa? făcu sergentul privind o vreme distrat la mine. M-am mirat numai, de ce stă fereastra aceea deschisă.

Acum, după ce îmi atrăsese luarea-aminte. Văzui că într-adevăr una din ferestrele locuinţei domnului Thrall stătea larg deschisă. Era fereastra de la parter, la dreapta, lângă poartă.

— Domnule sergent, zisei cu admiraţie, ai ochi tot atât de ageri ca vulturul. Dar ce ne priveşte pe noi doi, dacă şi când îi place domnului Thrall să-şi deschidă fereastra? Poate că a fost numai aşa, o toană, îmi dădui cu părerea. De fapt e pentru întâia oară că văd vreuna din ferestrele sale deschise – dar mai ştii? Se zice că ar fi un om ciudat, excentric: şi că şi-ar petrece timpul în chip cu totul bizar. Thrall locuieşte singur, servitorii săi vin dimineaţa, ca să-i deretice prin casă. Odaia cu fereastra deschisă e cabinetul său de lucru: şi dacă…

Îmi dădui deodată seamă că ochii sergentului mă sfredeleau.

— D-ta pari a şti o mulţime de lucruri despre domnul Thrall, zise el.

Iar după o clipă, adăuga:

— Oricum, fereastra asta deschisă are ceva suspect.

Privi din nou într-acolo şi încruntă sprâncenele. Apoi, deodată, trecu strada şi se îndreptă spre căsuţă, străbătând, cu paşi siguri o pajişte frumoasă, aflată între căsuţă şi stradă. Când ajunse în dreptul ferestrei deschise, omul se opri, se aplecă peste cercevea, dădu perdeaua la o parte şi privi înăuntru. Venii lângă el şi făcui la fel, dar în odaie era întuneric şi nu putui zări nimic deosebit.

În clipa următoare, se dădu puţin înapoi, sări cu picioarele sale lungi peste cercevea, şi căzu în odaie. Toate acestea, fără să-mi spună un cuvânt, ceea ce mă cam supără, dar n-aveam ce să fac. Încălecai la rândul meu cerceveaua şi mă trezii în cabinetul de lucru al lui Thrall.

Era o încăpere puţin simpatică, care, avea chiar un aer sinistru, şi aducea cu omul care o locuia.

Toată atmosfera odăii trăda că persoana care deschisese fereastra, n-o făcuse din obişnuinţă.

Sergentul stătea lângă birou, cu spatele spre mine, Când mă auzi intrând, se întoarse repede şi-mi zise cu asprime:

— Stai acolo! Nu te mişca!

Pentru întâia oară în viaţă am contravenit ordinului unui poliţist, căci n-am rămas pe loc. Rămânând pe loc, ar fi însemnat să nu văd persoana care zăcea pe podea, de cealaltă parte a biroului, şi a cărei mână întinsă o zărisem în clipa când pătrunsesem pe fereastră. Şi fiindcă voiam neapărat să văd persoana aceea, n-am ţinut seamă de ordinul sergentului şi am ocolit încet biroul.

Jos, la picioarele mele, se afla un bărbat în vârstă, cu părul cărunt. Era voinic, corpolent, de statură înaltă. Purta o pijama şi un halat. Omul zăcea pe spate, cu braţele întinse şi capul băgat între umeri, într-un chip nefiresc.

Sergentul, care tot mai stătea lângă birou, zise, privind în jos:

— Domnul Thrall, nu e aşa?

— Da, răspunsei. Dar…

— Şi-a frânt gâtul, zise sergentul.

Apoi adăugă, ca pentru sine:

— Cineva i-a frânt gâtul, trebuie să fi fost chiar adineaori.

— În cazul acesta, zisei, cineva a făcut semenilor săi un serviciu de nepreţuit. Nu cred să se găsească vreo fiinţă pe lume, care să verse o singură lacrimă, la vestea acestei morţi!

— Şi ce te face să presupui asta?

— Dacă a trăit vreodată un om fără suflet, domnule sergent, apoi a fost cel de aici. Avea meseria de cămătar şi afară, de ăsta mai făcea şi şantaj. Socot că cel puţin câteva zeci de persoane l-ar fi răpus bucuros, chiar de ar fi trebuit să ia apoi asupra lor urmările.

— Ei, pesemne că unul din aceştia a săvârşit crima, zise poliţistul, privind ţintă la mine. E surprinzător, domnule, cât de bine eşti informat.

Observaţia aceasta o făcea pentru a doua oară, în răstimp, de numai câteva minute.

— Da, fiindcă eu cunosc pe cineva, care a avut de-a face cu acest… gentleman.

— Aşa? făcu sergentul.

— Băiatul, despre care vorbesc, pierduse o sumă de bani la curse şi veni la Thrall, ca să-i ceară un împrumut. Căpătă banii şi-o lecţie pe deasupra. Căci după ce-i plătise de două ori cât

împrumutase, Thrall îl mai scoase dator cu o sumă mare, pe care tânărul n-ar fi ştiut de unde s-o ia. În zadar merse la Thrall şi-l rugă să mai aibă puţină răbdare. Thrall răspunse că-i pare rău, dar că are numaidecât nevoie de banii aceia. Apoi întrebă pe tânăr, dacă nu-i putea lua de la firma unde lucră. Adică fără să-i ceară – mă înţelegi, nu aşa? – spre a-i restitui firmei mai încolo.

— Şi ce s-a întâmplat pe urmă? întrebă sergentul, privind în jos, spre, mort.

În clipa aceea, îmi dădui seamă că nu ne comportam chiar aşa cum o cere legea de la cetăţenii care găsesc un cadavru, în împrejurări atât de neobişnuite.

— Nu crezi d-ta, zisei, că ar trebui să întreprindem ceva? Ce ar fi dacă am chema un medic?

Sergentul ridică ochii şi privi repede în juru-i.

— Unde-i telefonul? întrebă el.

— Afară, în hol, răspunsei.

— D-ta rămâi aici!

Cu aceste cuvinte poliţistul se îndreptă spre uşă.

În curând sosiră comisarul şi medicul legist, şi cu acest prilej ieşiră la iveală multe lucruri interesante, în legătură că decedatul domn Thrall. Urmărea fu că nimeni nu regretă moartea lui şi faptul că nu se putea găsi nici o urmă a aceluia care săvârşise crima fu primit, de astădată, cu vădită, satisfacţie de către opinia publică.

Sergentul şi cu mine – numele lui era Jones – am fost audiaţi în câteva rânduri, ca martori. Domnii însărcinaţi cu elucidarea cazului, ajunseră la încheierea că Thrall fusese omorât de una sau mai multe persoane necunoscute, şi fură nevoiţi să claseze afacerea.

Peste vreo trei săptămâni, primii o invitaţie la un dineu, din partea doamnei Shynn, care locuieşte în piaţă *Hyde-Park.* M-am dus deci în foarte bună dispoziţie *la Hyde-Park Place* şi după ce mi s-a servit în salon un pahar de *Sherry* am luat-o pe vara mea Jane puţin la o parte şi am întrebat-o:

— Cine sunt oamenii aceştia? Arată-mi pe cei mai interesanţi dintre ei!

— Mă tem – răspunse vara mea – că nu te va interesa nici unul. Cei mai mulţi sunt politicieni. Dar uite colo sade doamna Coopington, pe Sir Charles şi doamna Clinton Duke, pe dânsa mi se pare că n-ai întâlnit-o încă niciodată. O să-ţi placă de astă nu mă îndoiesc. E o persoană foarte simpatică şi pare să fi suferit

mult. Până de curând se afla în mare jenă financiară. Nu ştiu exact ce se întâmplase, dar doamnă Clinton Duke eră disperată. Pe urmă însă s-a înapoiat fiul ei din America – se află şi el aici – şi a aranjat toate. Acum vino!

Jane mă luă de braţ şi mă duse într-un colţ retras, unde şedea o doamnă în etate, cu părul alb. Suferinţele, despre care îmi vorbise vâra mea lăsaseră urme vizibile pe figura doamnei Clinton Duke. Dar în clipa aceea, cu siguranţă că femeiă nu mai era nenorocită. Aceasta reieşea din zâmbetul cu care mă primi, cât şi din felul cum se întoarse spre un tânăr, care stătea în umbră, la spatele ei, îndemnându-l să vie mai aproape, ca să ni-l prezinte.

Tânărul Clinton Duke ieşi, ascultător, din ascunzişul sau şi îmi întinse mâna; i-am strâns-o fireşte, dar eram complect buimăcit. Acest Clinton Duke era un tânăr înalt, cu umerii laţi şi îţi dădea impresia că-i foarte destoinic. Avea ochi albaştri, pătrunzători, părul roşu şi o bărbie care amintea de vârful unei ghete de fotbal. Am holbat ochii la el. Clinton Duke s-a încruntat uşor, a spus mamei sale ceva, apoi a stăruit să ne retragem într-un colţ, unde nu puteam fi auziţi de nimeni.

— Ţi-aş fi foarte recunoscător – zise el – dacă faţă de mama mea n-ai pomeni nimic despre această... afacere. Mama nu bănuieşte că sunt amestecat în ea – un alt nume, înţelegi! – şi nu vreau să afle...

— Bine, zisei. Dar...

— O vreme păcătoasă pentru fotbal! zise Clinton Duke. Scuză-mă, te rog, trebuie să...

— Stai o clipă! răspunsei.

Apoi băgai mâna în buzunar şi scosei la iveală un obiect mic, sclipitor, pe care i-l prezentai.

— Dacă nu mă înşel, adăugai, asta îţi aparţine d-tale.

Clinton Duke încremeni. Privea ţintă la acel ceva din mâna mea. Era un nasture: mic, sclipitor, argintiu, din aceia pe care îi au sergenţii la haina lor.

— Unde l-ai găsit? întrebă Clinton Duke în şoaptă.

— Pe podea, sub mâna lui, pe când telefonai din hol, răspunsei. L-am păstrat, fiindcă nu mă puteam dumiri cum de ajunsese acolo. Acum însă ştiu.

— Anume?

— Se poate, bineînţeles, să mă înşel, dar iată cum văd eu lucrurile. Presupunând că aş fi sergent şi că aş dori să expediez pe lumea cealaltă pe un individ, care locuieşte în circumscripţia

mea, cred că l-aş răpune fără cruţare, în zorii zilei, apoi aş lăsa fereastra deschisă, m-aş înapoia la locul meu în stradă şi aş aştepta. Pe urmă aş atrage luarea-aminte a unui găgăuţă cherchelit – care ar trece pe acolo – asupra ferestrei aceleia deschise, şi aş porni să cercetez cazul. Găgăuţul m-ar însoţi, fireşte, şi împreună am descoperi crima. Aceasta ar constitui un fel de alibi înţelegi?

O clipă domni tăcere. Clinton Duke se uită la mine, buimac, apoi zise:

— Ai dreptate, aşa s-au petrecut lucrurile, doar atât că n-am avut de gând să răpun pe bătrân. Thrall a şantajat pe mama mea... Avea nişte scrisori... Dar abia după ce îi luase ultimul ban şi tot nu încetase să-i ceară mereu alţii, mama se hotărî să mi se destăinuiască. De supărare, mama căzuse bolnavă. Am renunţat deci la slujba ce aveam la New York şi m-am înapoiat acasă. M-am dus la Thrall. Bătrânul a început prin a-şi bate joc de mine, şi în cursul convorbirii m-a dat afară... Pe urmă am intrat în serviciul poliţiei. Ceva trebuia să fac, ca să-mi câştig o pâine, până ce găseam o ocupaţie mai bună. Am avut marea şansă să fiu detaşat tocmai la circumscripţia lui. În dimineaţa aceea, Thrall s-a înapoiat acasă, cu un ceas înainte să te fi ivit d-ta. Bătrânul cămătar nu m-a zărit şi l-am lăsat să intre în casă. Pe urmă m-am gândit că ar fi un prilej bun, să mă explic cu el. N-aveam de gând să trec la fapte, dar omul mi-a vorbit pe un ton atât de provocător... Deodată, am băgat de seamă că era mort. Am luat scrisorile şi am plecat. Mamă mea crede acum că Thrall s-a căit de faptele şale şi că i-a înapoiat scrisorile, prin mine, înainte de a fi omorât.

— În clipa de faţă nu mai eşti sergent? îl întrebai.

— Nu, acum o săptămână am găsit un serviciu mai bun. Ei, şi ce ai de gând să faci? adăugă el, fără vreo emoţie.

— Îţi aminteşti că ţi-am povestit despre un tânăr, care împrumutase bani de la Thrall?...

— Da – zise Clinton Duke – am ghicit numaidecât despre cine era vorba.

— Dacă Thrall n-ar fi murit atunci, adăugai, se prea poate să-i fi urmat sfatul şi să fi furat de la firma mea, ca să să-l satisfac pe nesăţiosul de cămătar... Cât despre mine, sunt de părere că terenul pentru viitorul meci de fotbal internaţional, n-a fost ales bine.

Citiţi în nr. 6

ENIGMA CAPULUI TĂIAT
de Henry de Golen.

CUPRINS

CURSA MORŢII.....3
CAP. 1 Doctorul Pons cere ajutor.....4
CAP. 2 Ce-i cu Weston?.....11
CAP. 3 În ghearele banditului.....15
CAP. 4 O întâlnire, neaşteptată.....25
CAP. 5 Atacul.....29
CAP. 6 Cursa morţii.....31
CAP. 7 Cuibul bandiţilor.....34
DOSARUL NR. 16.....41
FEREASTRA DESCHISĂ.....46
CUPRINS.....53

20.000 Lei premii

pentru cei mai buni detectivi

Cuvinte încrucișate, jocuri de silabe, ghicitori, rebusuri! Nu poți deschide o revistă sau gazetă fără să nu dai de ele. Începe să te plictisească, zău așa!

„Detectivul săptămânal" va aduce ceva nou, ceva care va îmbina plăcutul cu utilul.

Maestrul detectiv lămurește, cât ai bate din palme, situațiuni încâlcite. Cititorii noștri, cărora le plac complicațiunile acestea, își vor zice, desigur, fiecare în parte: „Cât aș vrea să încerc și eu așa ceva!"

Oferim prilejul acesta cititorilor „DETECTIVULUI SĂPTĂMÂNAL". Instituim un *„Concurs de pătrundere"*, pentru ca lectorul să-și poată valorifica însușirile spirituale.

În fiecare număr al publicației noastre va apare o problemă, sub forma unei nuvele. O crimă, un atac, un furt. Toate datele necesare descoperirii făptuitorului, vor fi conținute în cursul povestirii. DUPĂ APARIȚIA A ZECE povestiri, în zece numere consecutive, cititorul e rugat să ne trimită soluțiile pe cari le va fi găsit. Cele bune vor fi premiate, prin tragere la sorți, și anume:

Premiul	I	5000 lei	în numerar
„	II	2000 „	„
„	III	1500 „	„
„	IV	1000 „	„
„	V	500 „	„

100 premii de consolare în cărți din Editura noastră, în valoare de Lei 100 fiecare.

Detectivi amatori, la lucru!

EDITURA

De 42 de ani de când apare, fără nicio întrerupere, acest almanach a ajuns să ocupe un loc de frunte printre publicațiunile similare, atât prin îngrijirea părții calendaristice, cât și prin materialul ce cuprinde întotdeauna, precum și prin execuțiunea lui artistică

Coperta în 4 culori

Lei 40

212 pagini